

Arrest

nr. 189 977 van 20 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 19 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan de verzoekster op 17 februari 2015 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, komt op 7 maart 2004 als minderjarige samen met haar ouders België binnen en haar ouders vragen op 8 maart 2004 asiel aan. Op 29 maart 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 10 januari 2007 dient de verzoekster een asielaanvraag in. Op 26 april 2007 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus

en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 4285 van 29 november 2007 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tegen deze beslissing.

1.3. Op 12 juli 2007 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqües}). Bij arrest nr. 2107 van 27 september 2007 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Op 8 oktober 2008 dient de verzoekster een tweede asielaanvraag in. Op 28 oktober 2008 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quater}).

1.5. Op 22 januari 2010 dient de verzoekster een derde asielaanvraag in. Op 11 februari 2010 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quater}).

1.6. Op 27 mei 2013 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 5 februari 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 17 februari 2015 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.05.2013 werd ingediend door (aangevuld op 20.01.2014 en 28.04.2014):

“(…)

en 2 van haar 4 minderjarige kinderen:

M., E. (…)

B., A. (…)

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst de raadsvrouw van betrokkenen naar de instructies van voormalig minister van Migratie- en Asielbeleid, Annemie Turtelboom. Deze instructies werden echter integraal opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie, namelijk dat betrokkene zich al zeer goed geïntegreerd zou hebben, dat zij uitstekend Nederlands zou spreken, dat betrokkene duurzaam verankerd zou zijn in de Belgische maatschappij, dat betrokkene van zodra zij de kans krijgt onmiddellijk zou willen beginnen werken, dat al haar vrienden en kennissen in België zouden wonen, dat betrokkene sociale banden heeft met België, dat betrokkene zich weldegelijk aan zou passen aan de Belgische levenswijze en heel veel moeite zou doen, dat betrokkene deelneemt aan de sessies rond opvoedingsondersteuning in school D. B. (…) binnen het kader van het Schouder aan (sch)ouderproject (zie schrijven K. F. (...)), dat ze zich inschreef als kandidaat voor huishulp (zie inschrijvingsformulier) en dat betrokkene zich bij de VDAB aanmeldde als werkzoekende (zie inschrijvingsbewijs, bewijs vaan eerdere in- en uitschrijvingen, uitnodiging infosessie opleiding gespecialiseerde medewerker verkoper), kunnen niet als buitengewone

omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene zou samen met haar ouders in België aangekomen zijn op 07 maart 2004. Haar ouders dienden een asielaanvraag in op 08 maart 2004, betrokkene die nog minderjarig was toen, werd op de aanvraag meegenomen. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 13 mei 2004 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 10 januari 2007 diende betrokkene een eerste asielaanvraag in als meerderjarige. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 29 november 2007 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de beslissing “beroep verworpen”. Op 08 oktober 2008 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in. De Dienst Vreemdelingenzaken nam op 28 oktober 2008 de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. De derde asielaanvraag die betrokkene indiende op 22 januari 2010 werd eveneens afgesloten met de beslissing “weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag” door de Dienst Vreemdelingenzaken en dit op 11 februari 2010. De duur van de asielprocedures – namelijk 2 maand 5 dagen voor de asielaanvraag van haar ouders, 10 maand 19 dagen voor haar eerste asielaanvraag, 20 dagen voor de tweede en de derde asielaanvraag – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen strafbare feiten gepleegd zou hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene is gehuwd met de heer B. B. (...), die verblijfsrecht heeft in België. Zij hebben samen 4 kinderen: M. E. (...), B. A. (...), B. A. (...) en B. Y. (...). B. B. (...) zit momenteel in de gevangenis en betrokkene staat in voor het onderhoud en de verzorging van haar kinderen. Zij kan de kinderen niet achterlaten en terugkeren. Wanneer verzoekster dient terug te keren dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming die verzekerd wordt door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Vooreerst merken we op dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat van de kinderen enkel B. A. (...) en B. Y. (...) verblijfsrecht hebben in België. M. E. (...) en B. A. (...) werden (nog) niet erkend door de heer B. B. (...) en beschikken momenteel niet over een verblijfsrecht voor België. Het is de persoonlijke leuze van betrokkene en haar partner geweest om een gezin te beginnen terwijl zij niet over een verblijfstitel voor België beschikte, zij diende dan ook te weten dat dit mogelijkerwijze problemen zou kunnen opleveren aangezien een verblijfstitel noodzakelijk is om langer dan drie maanden in België te kunnen verblijven. Hoewel de partner van betrokkene ervoor had kunnen zorgen dat alle kinderen een verblijfstitel kregen, heeft hij nagelaten dit tijdig te regelen waardoor momenteel slechts twee van de vier kinderen over de nodige papieren beschikken. Daar hij nu (opnieuw) in de gevangenis zit, kan deze situatie momenteel niet rechtgezet worden. Betrokkene dient zich in regel te stellen met de vreemdelingenwetgeving, de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat betreft artikel 8 EVRM stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 27 mei 2009 het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”. Eventueel kan betrokkene overwegen om, indien dit mogelijk zou zijn, de twee legale kinderen tijdelijk bij de ouders van haar echtgenoot, die ook legaal in België verblijven, te laten. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene toont niet aan dat de door haar opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Wanneer verzoekster zou moeten terugkeren, zal artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) geschonden worden. De Servische overheid is immers nog steeds niet in staat van willekeurige vervolgingen, discriminatie te vrijwaren. De onlusten tussen Kosovaren, Albanezen en de etnische Roma zouden nog steeds niet onderdrukt zijn. De overheid zou niet in staat zijn zijn burgers te vrijwaren tegen wandaden en nog minder om de verantwoordelijke daders te vervolgen. Haar raadvrouw stelt dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoekster een reëel gevaar loopt wegens de bijzondere situatie die er heerst in Servië. Indien zij terugkeert naar Servië, zal zij dit

bovendien moeten doen als alleenstaande moeder. Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via dit artikel slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Er wordt eveneens meermaals naar het langdurige verblijf van betrokkene verwezen. Aan betrokkene werden in de loop van haar verblijf echter al meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten betekend, zij heeft er zelf voor gekozen deze te negeren en een gezin op te bouwen wetende dat zij geen verblijfsstatuut had voor België en dus wettelijk gezien niet over de nodige papieren beschikte om voor onbepaalde duur in België te blijven. Het overgrote deel van de tijd dat zij in België verblijft, deed zij dat illegaal. Enkel tijdens de asielprocedures die zij opstartte verbleef zij legaal op het grondgebied. Dit roept fundamentele vragen op met betrekking tot wie verantwoordelijk is voor een situatie die ten principale ontstaan is uit het niet gehoor geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procedures en (daarmee) het verlengen van het verblijf.

De kinderen van verzoekster lopen school in België, de kinderen zijn in België geboren en hebben enkel bindingen met België. België is het land waar zij opgegroeid zijn, zij kennen niets anders dan de Belgische cultuur en spreken enkel Nederlands. De kinderen hebben recht op onderwijs, dit wordt ook gegarandeerd door het "Verdrag inzake de Rechten van het Kind Aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989" (Kinderrechtenverdrag). Er wordt in het bijzonder verwezen naar artikel 28 en artikel 29 van het Kinderrechtenverdrag. Voor de volledigheid merken we op dat het jongste kind nog niet schoolplichtig is daar in België een kind pas schoolplichtig wordt in september van het kalenderjaar waarin het 6 jaar wordt. Gezien de doorgaans geïsoleerde aard van de Roma gemeenschap, lijkt het weinig waarschijnlijk dat de kinderen niets anders dan de Belgische cultuur zouden kennen en enkel Nederlands zouden spreken. Zij zijn ongetwijfeld ook sterk beïnvloed door de Roma cultuur. Er wordt in deze beslissing niet ontkend dat de kinderen recht op onderwijs hebben, gedurende hun verblijf in België hebben zij steeds toegang tot onderwijs gehad, ongeacht hun verblijfstitel. De scholing van de kinderen werd tijdelijk toegestaan om hun ontwikkeling in België toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. De twee kinderen die legaal in België verblijven, kunnen desgewenst tijdelijk bij familieleden die legaal in België verblijven ondergebracht worden zodat zij hun scholing verder zouden kunnen zetten, dat is een mogelijkheid die betrokkene zou kunnen overwegen indien zij hieraan belang zou hechten. De twee kinderen waarvoor de ouders het nagelaten hebben hun verblijfsstatus te regelen, kunnen mogelijkerwijze hun scholing tijdelijk verderzetten in het land van oorsprong van hun moeder. Er wordt niet aangetoond dat dat niet mogelijk zou zijn. Er wordt niet aangetoond dat het loutere feit van geboren te zijn in België, een tijdelijk verblijf in Servië zou bemoeilijken. Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van artikel 28 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind Aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989 (Kinderrechtenverdrag) kan niet weerhouden worden daar betrokkene wist dat zij het land diende te verlaten bij een negatieve beslissing in de asielprocedure. Het feit dat de kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Betrokkene toont evenmin aan dat artikel 29 van het Kinderrechtenverdrag geschonden zou worden bij een terugkeer naar het land van herkomst, dit artikel handelt namelijk over het doel van het onderwijs en betrokkenen tonen niet aan dat het onderwijs in Servië het onderwijs van kinderen op andere waarden richtten dan aangegeven in het Kinderrechtenverdrag dat trouwens ook door Servië geratificeerd werd op 12 maart 2001 waardoor zij in dit verband aan dezelfde voorwaarden gebonden zijn als België.

Betrokkene zou niets of niemand hebben om (tijdelijk) naar terug te keren. Dit kan echter niet weerhouden worden als zijnde een buitengewone omstandigheid. Er geldt immers voor alle vreemdelingen die tijdelijk moeten terugkeren naar hun land van herkomst, dat zij hun leven ginds terug moeten opbouwen. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat zij geen tijdelijk tewerkstelling zou kunnen vinden in het land van herkomst om zo de nodige bestaansmiddelen te verwerven. Mogelijkerwijze kan de familie van haar echtgenoot haar financieel ondersteunen vanuit België.

(...)"

1.7. Op 5 februari 2015 wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht op 17 februari 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

De mevrouw:

“(…)

en minderjarige kinderen:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene is België binnengekomen als minderjarige samen met haar ouders op 07.03.2004. Sinds die datum zou zij België niet meer verlaten hebben. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen, is inmiddels ruimschoots overschreden.

“(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid op met betrekking tot de samenhang tussen de bestreden beslissingen.

Zij laat hieromtrent het volgende gelden:

“De verwerende partij heeft in hoofddorde de eer op te merken dat verzoekster nalaat de samenhang aan te tonen tussen de twee bestreden beslissingen. De verwerende partij stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing aangaande de regularisatieaanvraag geen verknochtheid vertonen daar zij beiden genomen werden op een afzonderlijke rechtsgrond. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat een eventuele nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard enige invloed zou hebben op haar illegale verblijfsstatus. De vordering, voor zover zij ingesteld werd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten als tweede bestreden beslissing, is derhalve onontvankelijk.”

3.1.2. Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Te dezen is de Raad van oordeel dat de gezamenlijke behandeling van de beroepen tegen de bestreden beslissingen, die op dezelfde datum en door dezelfde attaché (V.d.H. L.) werden genomen, het vlot verloop van het geding niet in de weg staat. Aldus kan de samenhang in kwestie aanvaard worden.

Bijgevolg wordt de door de verwerende partij opgeworpen exceptie verworpen.

3.2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij tevens een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep, in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Zij ontwaart in hoofde van de verzoekster een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van deze beslissing, die gestoeld is op

artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissing de verzoekster bijgevolg geen voordeel kan opleveren.

3.2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem of in de Algemene Nationale Gegevensbank;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na vijf maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen."

Van een gebonden bevoegdheid is sprake "wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissen" (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten de vraag of de vermelding "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag" in artikel 7 van de Vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient te worden opgemerkt dat het woordje "moet" in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2, van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§ 1 en 3, van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *o.c.*, nr. 1060).

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister (*c.q.* de staatssecretaris) of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat (de gemachtigde van) de bevoegde staatssecretaris bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel "moet" worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel "kan" worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 trouwens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld "*que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée*" (dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was). Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid *ex* artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer de schending van een "hogere" norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het

grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede kan er verder op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden bevel steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daartegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

3.2.3. De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel, dat uitsluitend gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de *“motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991”*, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens de schending aangevoerd van het gelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de artikelen 7 en 9 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), en wordt gewag gemaakt van de artikelen 3, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekster d.d. 27.05.2013 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:
(...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekster geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wensen te reageren op de volgende beweringen:

1. Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst de raadsvrouw van betrokkenen naar de instructies van voormalig minister van Migratie- en Asielbeleid, Annemie

Turtelboom. Deze instructies werden echter integraal opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 dd. 09 december 2009 en arrest 215.571 dd 05 oktober 2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verzoekster diende op 27.05.2013 een regularisatieaanvraag in, ondermeer op basis van de instructie dd. 19.07.2009

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt – Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

De instructie van 19 juli 2009: welke waarde hebben deze criteria?

Op dit moment volgt de DVZ voor de inhoudelijke beoordeling van 9bis aanvragen nog steeds de criteria van de instructie van 19 juli 2009.

- Deze instructie is weliswaar vernietigd door de Raad van State (arrest van 9 december 2009 nr. 198.769: omdat de instructie de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde dat er 'buitengewone omstandigheden' moeten zijn, buiten werking zou stellen).*
- Maar de staatssecretaris en de DVZ hebben publiek beloofd en verklaard dat zij de criteria van de instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009).*
- Toch mag de DVZ geen aanvragen weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de instructie. In zo'n geval zou de instructie onterecht worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden toevoegt aan de wet (Raad van State 5 oktober 2011). De DVZ moet met andere woorden elke 9bis aanvraag op zijn waarde beoordelen, ook als de criteria van de instructie niet voldaan zijn.*

De Raad van State schorste via een arrest van 10 april 2006 (nr.157.452) een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielpcedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

*"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"*¹

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

*In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie- instructie van 19 juli 2009.*²

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekomen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

*Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"*³

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking:

"Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten."

Ook arrest nr. 80 660 van 4 mei 2012 van uw Raad spreekt zich zeer duidelijk uit over deze zaak: "De voorwaarden van de instructie worden als een dwingende maatregel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651)"

Dat men in het ene geval het dossier wel aan de instructie toetst, en in het andere dossier dan weer niet, dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Er wordt enerzijds gedweept met de discretionaire bevoegdheid in de zin dat de eerdere richtlijnen die niet vernietigd worden niet dienen gevolgd te worden omwille van de discretionaire bevoegdheid en anderzijds gesteld dat men de discretionaire bevoegdheid niet kan toepassen omwille van de vernietiging van de instructie.

Men vraagt zich af of verwerende partij louter onzorgvuldig is geweest of bewust de keuze heeft gemaakt om de aanvraag van verzoekster niet aan bovenstaande instructie te toetsen noch aan de eerdere instructies m.b.t. tot regularisaties die niet vernietigd werden door de Raad van State. Verzoekster voldoet immers volledig aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden.

Dit maakt een flagrante schending uit van het rechtszekerheidsbeginsel!

2. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat, integendeel tot wat DVZ stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385).

Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn.

Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekster verblijft reeds geruime tijd op het Belgisch grondgebied en heeft hier haar leven opgebouwd, samen met haar echtgenoot en kinderen.

Zij kan nergens terecht in haar land van herkomst, ook niet voor een eventueel tijdelijk verblijf. Waar zou zij terecht kunnen, nu ze jaren geleden alles en iedereen heeft achtergelaten en zij haar land diende te verlaten uit schrik voor haar leven?!

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoekster uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren!

Louter stellen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen, volstaat niet!

Verzoekster kan op geen enkele manier afleiden waarom men geen rekening heeft gehouden met alle elementen die zij aanhaalt in haar verzoekschrift.

Dat verzoekster niet begrijpt waarom haar langdurig verblijf, haar integratie, het feit dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 3 en art 8 van het EVRM en het feit dat haar kinderen legaal in België verblijven, hier school lopen en verzoekster hier voor hen zorgt geen buitengewone omstandigheid kunnen vormen en uiteindelijk niet kunnen leiden tot regularisatie.

Dat bovendien uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij geweigerd heeft rekening te houden met alle elementen in het dossier.

3. De elementen van integratie, namelijk dat betrokkene zich al zeer goed geïntegreerd zou hebben, dat zij uitstekend Nederlands zou spreken, dat zij duurzaam verankerd zou zijn in de Belgische maatschappij, dat betrokkene van zodra zij de kans krijgt onmiddellijk zou willen beginnen werken, dat al haar vrienden en kennissen in België zouden wonen, dat betrokkene sociale banden heeft met België, dat betrokkene deelneemt aan de sessies rond opvoedingsondersteuning in school D. B. (...) binnen het kader van het Schouder aan (sch)ouderproject (zie schrijven K. F. (...)), dat ze zich inschreef als kandidaat voor huishulp (zie inschrijvingsformulier) en dat betrokkene zich bij de VDAB aanmeldde als werkzoekende (zie inschrijvingsbewijs, bewijs van eerdere in- en uitschrijvingen, uitnodiging infosessie opleiding gespecialiseerde medewerker, verkoper), kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekster is van mening dat haar langdurig verblijf en haar integratie wel degelijk kunnen leiden tot regularisatie en begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden.

DVZ dient minstens te motiveren waarom haar integratie, langdurig verblijf, haar blijf van integratie, het feit dat haar kinderen en echtgenoot verblijfsrecht hebben in België, het feit dat haar kinderen hier school lopen en schoolplichtig zijn en het geheel van elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen en uiteindelijk niet zou kunnen leiden tot regularisatie.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekster louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek al het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoekster van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ haar integratie niet betwist.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

4. Betrokkene zou samen met haar ouders in België zijn aangekomen op 07 maart 2004. Haar ouders dienden een asielaanvraag in op 08 maart 2004, betrokkene die nog minderjarig was toen, werd op de aanvraag meegenomen. De asielaanvraag werd afgesloten op 13 mei 2004 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen. Op 10 januari 2007 diende betrokkene een eerste asielaanvraag in als meerderjarige. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 29 november 2007 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de beslissing ‘beroep verworpen’. Op 08 oktober 2008 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in. De Dienst Vreemdelingenzaken nam op 28 oktober 2008 de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. De derde asielaanvraag die betrokkene indiende op 22 januari 2010 werd eveneens afgesloten met de beslissing “weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag” door de Dienst Vreemdelingenzaken en dit op 11 februari 2010. De duur van de asielprocedures- namelijk 2 maand 5 dagen voor de asielaanvraag van haar ouders, 10 maand 19 dagen voor haar eerste asielaanvraag, 20 dagen voor de tweede en de derde asielaanvraag- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Dat verzoekster er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoekster kan niet terugkeren naar haar land van herkomst!

Immers, zij is er al meer dan 11 jaar niet meer geweest!

Zoals verwerende partij aanhaalt, heeft verzoekster slechts als minderjarige in Servië verbleven.

Het mag duidelijk zijn dat het verblijf in Servië, als minderjarige, niet opweegt tegen haar langdurig verblijf in België.

Verwerende partij weigert hier echter rekening mee te houden, alhoewel men weet heeft van het feit dat verzoekster haar volledige meerderjarige leven in België heeft doorgebracht!

Dat dit onredelijk is! Verzoekster kan onmogelijk terugkeren!

Indien verzoekster terug dient te keren naar haar land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoekster in België werd ingediend.

Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoekster!

Bovendien kan verzoekster op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom haar langdurig verblijf en haar integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom haar integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie of niet verantwoordt dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend.

Dat dit alles een schending is van de motiveringsplicht. Waarom kunnen een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen?!

5. Betrokkene is gehuwd met de heer B. B. (...), die verblijfsrecht heeft in België. Zij hebben samen 4 kinderen: M. E. (...), B. A. (...), B. A. (...) en B. Y. (...). B. B. (...) zit momenteel in de gevangenis en betrokkene staat in voor het onderhoud en de verzorging van haar kinderen. Zij kan de kinderen niet achterlaten en terugkeren. Wanneer verzoekster terug te keren dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming die verzekerd wordt door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Vooreerst merken we op dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat van de kinderen enkel B. A. (...) en B. Y. (...) verblijfsrecht hebben in België. M. E. (...) en B. A. (...) werden (nog) niet erkend door de heer B. B. (...) en beschikken momenteel niet over een verblijfsrecht voor België. Het is de persoonlijke leuze van betrokkene en haar partner geweest om een gezin te beginnen terwijl zij niet over een verblijfstitel voor België beschikte, zij diende dan ook te weten dat dit mogelijkwelke problemen zou kunnen opleveren aangezien een verblijfstitel noodzakelijk is om langer dan drie maanden in België te kunnen verblijven. Hoewel de partner van betrokkene ervoor had kunnen zorgen dat alle kinderen een verblijfstitel kregen, heeft hij nagelaten dit tijdig te regelen waardoor momenteel slechts twee van de vier kinderen over de nodige papieren beschikken. Daar hij nu (opnieuw) in de gevangenis zit, kan deze situatie momenteel niet rechtgezet worden. Betrokkene dient zich in regel te stellen met de vreemdelingenwetgeving, de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat betreft artikel 8 EVRM stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 27 mei 2009 het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)". Eventueel kan betrokkene overwegen om, indien dit mogelijk zou zijn, de twee legale kinderen tijdelijk bij de ouders van haar echtgenoot, die ook legaal in België verblijven, te laten. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene toont niet aan dat de door haar opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Bovenstaande stelling getuigt van een vastberadenheid van verwerende partij om een negatieve beslissing te nemen mbt tot de aanvraag van verzoekster en de intentie van een aanvraag op basis van art 9bis, in casu humanitaire redenen, ernstig te miskennen.

Verzoekster en haar echtgenoot hebben 4 kinderen. Dat verwerende partij niet twijfelt aan het feit dat zij alle vier recht hebben op verblijf.

Het is dan ook flagrant onredelijk van verwerende partij om nu voor twee van de vier kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen!

Verwerende partij heeft weet van het feit dat de vier kinderen van verzoekster recht hebben op verblijf en stelt zelf dat het voor twee kinderen niet tijdig geregeld werd.

Bovendien zijn zij eveneens op de hoogte van het feit dat verzoekster en haar echtgenoot momenteel niet in de mogelijkheid zijn om hun twee andere kinderen te laten erkennen door de vader.

Dat het dan ook onredelijk is van verwerende partij om hier onvoldoende rekening mee te houden! Zeker gezien dit net humanitaire omstandigheden zijn die aanleiding zouden moeten geven tot regularisatie van het verblijf van verzoekster.

Dat de kinderen niet gestraft mogen worden voor acties die men eventueel aan de ouders zouden kunnen (of willen) verwijten en de belangen van de kinderen niet miskend mogen worden!

Het is flagrant onredelijk van verwerende partij om te stellen dat verzoekster niet zou aantonen dat de relatie die verzoekster met haar kinderen heeft niet van die aard zou zijn dat ze onder bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen.

Neemt men deze procedure nog serieus?!

De relatie die verzoekster met haar kinderen heeft is geen louter sociale relatie!

Het is onredelijk van DVZ om een relatie tussen moeder en kind zo te ontkennen! Bovendien betreft het eveneens een relatie tussen broers en een zus!

Dat een eventuele terugkeer naar Servië wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM!

Verzoekster en haar kinderen vormen een duurzame gezinscel! Dat zij niet uit elkaar gehaald mogen worden!

Verzoekster woont samen met haar kinderen en vormt een hecht gezin. Zij is reeds geruime tijd een alleenstaande moeder. Dat een eventuele terugkeer wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Het is bijgevolg onzorgvuldig van DVZ om te stellen dat een eventuele terugkeer naar Servië "enkel een tijdelijke scheiding" met zich zou meebrengen!

Slechts indien verzoekster in het bezit zou worden gesteld van verblijfsrecht, kan men spreken van een 'tijdelijke scheiding'. Dat men echter een belangenafweging dient te maken?! Wat heeft het voor nut om verzoekster en twee van haar kinderen naar Servië te laten terugkeren om hen na hun aanvraag aldaar in het bezit te stellen van verblijfsrecht in België?

Verzoekster wordt zo immers van haar kinderen gescheiden.

Dat dit geen 'gewone sociale relatie' is, maar zij een hecht gezin vormen!

DVZ schendt in haar beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."⁴

Bovendien schendt DVZ flagrant het motiveringsbeginsel! Ze stelt dat het feit dat verzoeker bij zijn partner verblijft, geen buitengewone omstandigheid vormt, maar faalt erin te motiveren waarom niet.

Verzoekster begrijpt niet waarom het feit dat zij een gezin vormt met haar kinderen geen buitengewone omstandigheid kan vormen en kan dit ook niet vaststellen in de beslissing!

Het is flagrant fout van verwerende partij om de relatie die verzoekster heeft met haar kinderen af te schilderen als een 'gewone sociale relatie' en zo ook de rechten van de vier kinderen te schenden door hen te willen scheiden.

Dat verwerende partij het dossier van verzoekster dan ook grondig dient te onderzoeken. Een eventuele terugkeer naar Servië zou wel degelijk een schending van art 8 van het EVRM uitmaken.

Het feit dat DVZ onvoldoende rekening houdt met het feit dat zij een gezin vormen, is een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

DVZ dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier en het geheel van elementen!

Bovendien is er, indien verzoekster dient terug te keren naar haar Servië, wel degelijk sprake van een disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezin- of privéleven!

Dat een eventuele terugkeer van verzoekster naar Servië wel degelijk een schending van art 8 van het EVRM zou uitmaken!

*Artikel 8 EVRM luidt:
(...)*

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat.

Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdelinge zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in het geval van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen. Verzoekster heeft enkel als minderjarige in haar land van herkomst verbleven. Waar zou zij nu terecht kunnen, als alleenstaande moeder met twee kinderen?! Zij zou in een mensonterende en levensbedreigende situatie terechtkomen!

Bovendien zou zij twee van haar vier kinderen moeten achterlaten. Dit is onaanvaardbaar en schendt het familieleven van verzoekster en haar kinderen!

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen die een eventuele terugkeer naar Servië onmogelijk maken!

Dat bij een eventuele terugkeer naar Servië, zij verplicht zou zijn om haar twee kinderen achter te laten. Waar zou zij bovendien terecht kunnen en wat zou er met haar kinderen gebeuren?!

Dat deze gedachte onaanvaardbaar is voor verzoekster en zij in een mensonterende en levensbedreigende situatie zou terechtkomen!

Dat dit een schending zou uitmaken van art 8 EVRM.

Verwerende partij merkt zelf op dat er een schending van art 8 van het EVRM wordt aangehaald! Het is absurd om onvoldoende of geen rekening te houden met het gezinsleven van verzoekster en haar kinderen.

Tevens dient in dergelijke situatie een belangenafweging te worden gemaakt!

Zelfs indien er slechts sprake zou zijn van een "eventueel tijdelijke verwijdering", dient men er rekening mee te houden dat deze "tijdelijke verwijdering" niet te verantwoorden is.

Ook een tijdelijke verwijdering maakt een ernstige schending uit van het familieleven van verzoekster, daar niemand hiermee gebaat is! Hier heeft zij een onderkomen en dient zij de zorg voor haar vier kinderen, nu haar echtgenoot in de gevangenis verblijft, op zich te nemen.

Het familieleven van verzoekster, die geen strafbare feiten gepleegd heeft en bijgevolg geen gevaar betekent voor de Belgische maatschappij of samenleving, dient gerespecteerd te worden!

Dat hun relatie wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt, en dat verzoekster van mening is dat zij dit wel degelijk aantoonde in haar verzoekschrift en de gevoegde stukken.

De enige manier voor dit gezin om een stabiel gezinsleven op te bouwen, is in België!

In Servië zouden zij immers niet de kans krijgen om een effectief gezinsleven uit te bouwen.

Dat er bijgevolg wel degelijk sprake is van inmenging in het gezins- en privéleven van verzoekster.

Gezien de jarenlange en hechte relatie en het feit dat ze een gezin vormen is de tijdelijke verwijdering ook een onnodige en overbodige maatregel en miskent dit de belangen van dit gezin.

Dat verwerende partij flagrant voorbij gaat aan de rechten van de kinderen van verzoekster!

De enige manier voor de kinderen van verzoekster om een onderkomen te hebben en contact te onderhouden met hun moeder is in België!

Wat is het belang van een eventuele terugkeer? Een eventuele terugkeer zou slechts tijdelijk zijn indien verzoekster gemachtigd zou worden tot verblijf. Indien zij dit niet zou bekomen, zou er geen hereniging met haar kinderen mogelijk zijn en zou dit een schending uitmaken van art 8 EVRM en art 7 en 9 van het IVRK!

Dat het geen nut heeft om terug te keren aangezien verzoekster hier de zorg van haar kinderen op zich neemt en zich in België geïntegreerd heeft.

Het feit dat verwerende partij hier weigert rekening mee te houden, getuigt van een onzorgvuldig onderzoek naar het dossier van verzoekster!

Uiteraard is het zo dat cliënte in België verblijft in afwachting van de procedure en het bekomen van recht van verblijf. Indien zij dit niet zou doen, zou haar aanvraag zonder voorwerp verklaard worden en niet met enige kans op gunstig gevolg kunnen behandeld worden.

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Verzoekster wenst te wijzen naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, dat als volgt luidt:

"(...)" (cfr. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395.)"

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)” (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“(...)”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.”

Uit het voorgaande blijkt dat ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, onder de werkingssfeer vallen van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest.

Verzoekster wenst eveneens te verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, waarin het volgende wordt overwogen:

“78. De lidstaten moeten immers niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (zie arresten Parlement/Raad, punt 105, en Detiček, punt 34).

79 Het is juist dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontfangen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging (zie in die zin arrest Parlement/Raad, punt 59).

80 Bij een dergelijk onderzoek en met name bij de bepaling of de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/86 zijn vervuld, moeten de bepalingen van deze richtlijn echter tegen de achtergrond van de artikelen 7 en 24, leden 2 en 3, van het Handvest worden uitgelegd en toegepast, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van punt 2 van de considerans en artikel 5, lid 5, van deze richtlijn, op grond waarvan de lidstaten de betrokken verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen.

81 Het is aan de bevoegde nationale autoriteiten, bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86 en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen.”

In casu, is verwerende partij op de hoogte van het bestaan van de minderjarige kinderen van verzoekster.

Dat zij bijgevolg rekening met de kinderen dienen te houden, in het nemen van hun beslissing!

De band tussen verzoekster en haar kinderen dient gerespecteerd te worden!

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “(...)”

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De kinderen van verzoekster hebben het recht om beide ouders te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

“(…)”

De kinderen hebben recht op een relatie met hun moeder!

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

“(…)”

Dat het duidelijk is dat de kinderen van verzoekster het recht hebben om een band met hun moeder te onderhouden, en dat ze die kans ook moeten kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. (zie voorgaande)

Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit niet het geval is! Integendeel zelfs, de enige ouder die hen momenteel kan bijstaan is verzoekster.

Hier wordt met het welzijn van de kinderen gespeeld, in de meest negatieve zin van het woord!

Tevens is het frappant te moeten vaststellen dat verwerende partij stelt dat het “eventueel, indien dit mogelijk zou zijn” de schoonouders van verzoekster de zorg van twee van haar kinderen op zich zouden kunnen nemen.

Dat deze stelling reeds getuigt van een onzorgvuldig onderzoek in het dossier van verzoekster?! Indien verwerende partij van mening is dat de twee kinderen van verzoekster die verblijfsrecht hebben in België bij hun grootouders kunnen verblijven, dienen zij dit te staven met enig onderzoek. Louter veronderstellen dat dit zou kunnen is onvoldoende!

Dient verwerende partij er niet op gewezen te worden het dossier van verzoekster grondig, individueel en zorgvuldig te onderzoeken?!

Dat er bijgevolg wel degelijk sprake is van inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker. Het feit dat verwerende partij hier weigert rekening mee te houden, getuigt van een onzorgvuldig onderzoek naar het dossier van verzoeker!

6. Wanneer verzoekster zou moeten terugkeren, zal artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) geschonden worden. De Servische overheid is immers nog steeds niet in staat om zijn burgers van willekeurige vervolgingen, discriminatie te vrijwaren. De onlusten tussen Kosovaren, Albanen en etnische Roma zouden nog steeds niet onderdrukt zijn. De overheid zou niet in staat zijn burgers te vrijwaren tegen wandaden en nog minder om de verantwoordelijke daders te vervolgen. Haar raadvrouw stelt dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoekster een reëel gevaar loopt wegens de bijzondere situatie die er heerst in Servië. Indien zij terugkeert naar Servië; zal zij dit bovendien moeten doen als alleenstaande moeder. Wat de vermeende schending van het art 3 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3.. De loutere vermelding van het artikel 3 van het EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Verzoekster bevindt zich in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Servië een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “(…)”.

Wanneer verzoekster zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan.

Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verzoekster wenst op te merken dat uit de vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in Servië nog steeds levensgevaarlijk is voor alleenstaande vrouwen.

Verzoekster is uit haar land van herkomst gevlucht op minderjarige leeftijd en zal dienen terug te keren als een alleenstaande moeder. Indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Voor cliënte die de Servische nationaliteit heeft, is het onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst.

Zij is samen met haar ouders gevlucht en heeft nergens een onderkomen. Zij heeft haar tienerjaren en haar volledige meerderjarigheid in België doorgebracht... Zij heeft geen bindingen met Servië!

Immers zij is uit het land gevlucht om haar leven in veiligheid te brengen en heeft nergens een onderkomen! Waar zou verzoekster terecht kunnen?

Hoe kan zij geacht worden terug een leven op te bouwen in Servië, als zij daar al meer dan elf jaar niet meer geweest is, hier al haar belangen heeft en hier in veiligheid kan leven??

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoekster begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid, eens te meer daar uit vaste rechtspraak blijkt dat dit wel volstaat!

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kunnen terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat zij zonder enige motivering stellen dat een schending van art 3 EVRM niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid en tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren zonder enig onderzoek uit te voeren naar de gevolgen indien verzoekster terug dient te keren naar Servië!

Bezwaarlijk kan men stellen dat dit een grondig en individueel onderzoek uitmaakt!

Dat dit onaanvaardbaar is en een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel!

Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat zij haar leven in gevaar brengen, zodat zij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor haar fysieke integriteit.

Dat dit algemeen geweten is en bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat verzoekster daarenboven wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt die op haar betrekking hebben en het feit dat haar leven in gevaar is in Servië, dat DVZ op zijn minst de situatie in haar land van herkomst dient te onderzoeken.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

7. Er wordt eveneens meermaals naar het langdurige verblijf van betrokkene verwezen. Aan betrokkene werden in de loop van haar verblijf echter al meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten

betekend, zij heeft er zelf voor gekozen deze te negeren en een gezin op te bouwen wetende dat zij geen verblijfsstatuut had voor België en dus wettelijk gezien niet over de nodige papieren beschikte om voor onbepaalde duur in België te blijven. Het overgrote deel van de tijd dat zij in België verblijft, deed zij dat illegaal. Enkel tijdens de asielprocedures die zij opstartte verbleef zij legaal op het grondgebied. Dit roept fundamentele vragen op met betrekking tot wie verantwoordelijk is voor een situatie die ten principale ontstaan is uit het niet gehoor geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procedures en (daarmee) het verlengen van het verblijf.

De kinderen hebben enkel in de Nederlandse taal opleiding gehad en kennen slechts de Belgische cultuur en gewoontes.

Hoe kan men in het geval van de kinderen spreken van een "land van herkomst"?! Zij zijn er nog nooit geweest! Het land van herkomst van de kinderen is België!

Ook verzoekster zelf verblijft al meer dan een decennium en haar volledige meerderjarige leven in België!

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier en het geheel van elementen.

Dat het feit dat verzoekster in België verblijft, in afwachting van haar procedure en waar zij een veilig leven kan leiden samen met haar echtgenoot en kinderen en een degelijke opleiding voor haar kinderen kan krijgen, een menselijke reactie was te meer daar zij aan alle voorwaarden voldoet om verblijf te bekomen en niet alleen haar leven maar ook haar rechten in het geding zou gebracht hebben bij het verlaten van het grondgebied. (zie voorgaande)

Het is dan ook onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van verzoekster en haar kinderen!

DVZ vermeldt het volgende: "Dit roept fundamentele vragen op met betrekking tot wie verantwoordelijk is voor een situatie die ten principale ontstaan is uit het niet gehoor geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procedures en (daarmee) het verlengen van het verblijf."

Deze opmerking van verwerende partij is werkelijk hallucinant!

Verzoekster en haar kinderen wonen en leven hier! Dat verzoekster haar kinderen dan ook wenst op te voeden met de Belgische cultuur! Het is onredelijk van DVZ om het tegengestelde te verwachten!

Bovendien wenst verzoekster nogmaals op te merken dat de kinderen niet gestraft mogen worden voor de acties van de ouder!

Verzoekster is naar België gekomen als minderjarige, samen met haar ouders en heeft zich, zoals verwacht mag worden, volledig geïntegreerd.

Hier wordt met de toekomst en de veiligheid van de kinderen gespeeld, in de meest negatieve betekenis!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."⁵

Het is onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van het kind!

De belangen van de kinderen mogen niet opgeofferd worden voor de acties die men aan de ouders zou kunnen of willen verwijten!

De gemakkelijkste manier om een negatieve beslissing te nemen in het dossier van verzoekster is om geen rekening te houden met de belangen van de kinderen en hun integratie af te doen als "onwaarschijnlijk".

Dit is echter flagrant onzorgvuldig!

Dient verwerende partij er niet op gewezen te worden het dossier van verzoekster grondig te onderzoeken?! Het lijkt wel alsof men drogredenen aanhaalt om dit niet te hoeven doen!

De insinuatie van verwerende partij dat verzoekster de belangen van de kinderen zou geschonden hebben is werkelijk hallucinant!

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier

Héél de bestreden beslissing getuigt van een flagrante onwelwillendheid van DVZ om het dossier van verzoekster grondig te onderzoeken.

Keer op keer haalt men aan dat men geen rekening zou moeten houden met de aangehaalde elementen, aangezien ze voortkomen uit illegaal verblijf.

Zoals reeds meermaals aangehaald is dit onredelijk en onjuist!

Uiteraard is dit de gemakkelijkste manier om tot een negatieve beslissing te komen.

DVZ dient het dossier van verzoekster echter grondig, zorgvuldig en individueel te onderzoeken, ze dient geen excuses aan te halen om geen rekening te moeten houden met alle elementen die verzoekster aanhaalt.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

Eens te meer daar verwerende partij alle elementen aangehaald door verzoekster niet ontkent. Men stelt gemakzuchtshalve hier geen rekening mee te moeten houden. Dit is flagrant onjuist!

8. De kinderen van verzoekster lopen school in België, de kinderen zijn in België geboren en hebben enkel bindingen met België. België is het land waar zij opgegroeid zijn, zij kennen niets anders dan de Belgische cultuur en spreken enkel Nederlands. De kinderen hebben recht op onderwijs dit wordt ook gegarandeerd door het 'Verdrag inzake de Rechten van het Kind Aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989' (Kinderrechtenverdrag). Er wordt in het bijzonder verwezen naar artikel 28 en artikel 29 van het Kinderrechtenverdrag. Voor de volledigheid merken we op dat het jongste kind nog niet schoolplichtig is daar in België een kind pas schoolplichtig wordt in september van het kalenderjaar waarin het 6 jaar wordt. Gezien de doorgaans geïsoleerde aard van de Roma gemeenschap, lijkt het weinig waarschijnlijk dat de kinderen niets anders dan de Belgische cultuur zouden kennen en enkel Nederlands zouden spreken. Zij zijn ongetwijfeld ook sterk beïnvloed door de Roma cultuur. Er wordt in deze beslissing niet ontkend dat de kinderen recht op onderwijs hebben, gedurende hun verblijf in België hebben zij steeds toegang tot onderwijs gehad, ongeacht hun verblijfstitel. De scholing van de kinderen werd tijdelijk toegestaan om hun ontwikkeling in België zo normaal mogelijk te laten verlopen. De twee kinderen die legaal in België verblijven, kunnen desgewenst tijdelijk bij familieleden die legaal in België verblijven ondergebracht worden zodat zij hun scholing verder zouden kunnen zetten, dat is een mogelijkheid die betrokkene zou kunnen overwegen indien zij hieraan belang zou hechten. De twee kinderen waarvoor de ouders het nagelaten hebben hun verblijfsstatus te regelen, kunnen mogelijkerwijze hun scholing tijdelijk verderzetten in het land van oorsprong van hun moeder. Er wordt niet aangetoond dat dat niet mogelijk zou zijn. Er wordt niet aangetoond dat het loutere feit van geboren te zijn in België, een tijdelijk verblijf in Servië zou bemoeilijken. Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van artikel 28 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind Aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989' (Kinderrechtenverdrag) kan niet weerhouden worden daar betrokkene wist dat zij het land diende te verlaten bij een negatieve beslissing in de asielpprocedure. Het feit dat de kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd onzegd. Betrokkene toont evenmin aan dat artikel 29 van het Kinderrechtenverdrag geschonden zou worden bij een terugkeer naar het land van herkomst, dit

artikel handelt namelijk over het doel van het onderwijs en betrokkenen tonen niet aan dat het onderwijs in Servië het onderwijs van kinderen op andere waarden richten dan aangegeven in het Kinderrechtenverdrag dat trouwens ook door Servië geratificeerd werd op 12 maart 2001 waardoor zij in dit verband aan dezelfde voorwaarden gebonden zijn als België.

Integendeel tot wat DVZ stelt, vormt het feit dat de kinderen van verzoekster hier naar school gaan, wel degelijk een buitengewone omstandigheid!

Annemie Turtelboom, vorig minister van Migratie en Asiel, gaf op 26.03.2009 instructie aan DVZ over de regularisatie van vreemdelingen die zich in een prangende humanitaire situatie bevinden. Zij voerde een nieuw regularisatiecriterium in voor families met schoolgaande kinderen sinds 2007. Dit criterium werd eveneens bevestigd in de instructie van 19.07.2009.

Verzoekster en haar kinderen voldoen dan ook aan de voorwaarden:

Verzoekster heeft één kind dat school loopt in het kleuteronderwijs en drie kinderen die school lopen in het lager onderwijs.

Zij en haar kinderen komen dus in aanmerking om geregulariseerd te worden op basis van prangende humanitaire situatie: schoolgaande kinderen.

DVZ heeft de aanvraag onontvankelijk verklaard zonder voldoende rekening te houden met de aangehaalde feiten.

Zo stelt men zonder enig onderzoek dat het 'weinig waarschijnlijk' zou zijn dat de kinderen enkel Nederlands zouden spreken... Hoe komt men tot deze conclusie?!

DVZ dient een beslissing te nemen op basis van de feiten in het dossier, niet op basis van veronderstellingen!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Verzoekster komt in aanmerking voor regularisatie op basis van de schoolgaande kinderen, haar aanvraag diende dan ook in de grondigheid behandeld te worden.

Verwerende partij faalt erin te motiveren waarom dit geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken.

Het feit dat zij schoolgaande kinderen heeft, is al een buitengewone omstandigheid. Immers, zij kunnen toch niet zomaar haar kinderen van school halen om terug te keren naar Servië om aldaar een aanvraag in te dienen.

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Waar kunnen zij opgevangen worden in afwachting van de behandeling van haar aanvraag? In welke school zouden zij terecht kunnen?

De insinuatie dat verzoekster zelf de belangen van haar kinderen heeft geschaad door de kinderen in België naar school te laten gaan is niet alleen absurd, maar ook volledig fout.

Acht verwerende partij het onderwijs in België minderwaardig aan dat van Servië? Slechts indien dit het geval is, schaadt dit de belangen van de kinderen.

Dat het feit dat verzoekster in België gebleven is, waar zij een veilig leven kan leiden, herenigd kan zijn met haar kinderen en een degelijke opleiding voor haar kinderen kunnen krijgen, een menselijke reactie was!

De kinderen hebben enkel in de Nederlandse taal opleiding gehad en kennen slechts de Belgische cultuur en gewoontes.

Het is dan ook onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van de kinderen!

Men mag niet uit het oog verliezen dat een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis nog altijd een aanvraag is op basis van humanitaire redenen. Het mag duidelijk zijn dat dit van toepassing is op de situatie van verzoekster!

Hier wordt met de toekomst van de kinderen gespeeld, in de meest negatieve zin van het woord!

Het is onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van de kinderen! De kinderen mogen immers niet gestraft worden voor de acties van de ouders!

Verzoekster verblijft al heel haar meerderjarige leven in België! Haar kinderen zijn allen hier geboren en kennen niets anders dan de Belgische cultuur en gewoontes.

DVZ heeft gemakkelijks halve de aanvraag onontvankelijk verklaard om deze elementen in de gegrondheid niet te behandelen.

De aanvraag wordt ook niet rechtlijnig met andere dossiers behandeld! Niet alleen stelt men steeds dat integratie vereist is, maar er wordt ook een afweging gemaakt van de duur van het verblijf in het land van herkomst tov dat in België.

Doch, men vergelijkt deze alleen maar indien het in het nadeel van cliënten speelt. Hier weigert men rekening te houden met het verblijf van verzoekster en de kinderen, dat uiteraard langer is in België, dan in het land van herkomst. Meer nog, voor de kinderen kan men stellen dat België hun land van herkomst is.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Ook het feit dat verwerende partij insinueert dat het ongeloofwaardig zou zijn dat de kinderen van verzoekers enkel Nederlands zouden spreken is hemeltergend!

Het lijkt wel alsof verwerende partij meent dat verzoekers hun kinderen in het Servisch dienen op te voeden, en dus niet dienen te integreren... Neemt men deze procedure eigenlijk nog serieus?!

Het is dan ook onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van de kinderen en te stellen dat een terugkeer tijdelijk zou zijn. Hoe zit het dan met de scholing en de opvang van de kinderen bij een eventuele terugkeer?!

Hier wordt met de toekomst van de kinderen gespeeld, in de meest negatieve zin van het woord!

*Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."*⁶

Het is onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van de kinderen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind recht heeft op onderwijs. Art 28 en 29 van het IVRK bepaalt immers het volgende :
(...)

De kinderen van verzoekers hebben de beste kans op volwaardig en gespecialiseerd onderwijs in België en dit in tegenstelling tot de scholingsmogelijkheden in het land van herkomst van de ouders!

Dat dit dus wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt!

De kinderen van verzoekster moeten de kans krijgen op onderwijs!

Dat bovendien uit de bestreden beslissing op geen enkele manier blijkt dat men rekening heeft gehouden met het feit dat E. (...) nood heeft aan buitengewoon onderwijs. Dat dit flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

De bestreden beslissing stelt dat er een mogelijkheid zou kunnen zijn om de kinderen met verblijfsrecht onder te brengen bij de schoonouders van verzoekster.

Dat deze stelling echter ongefundeerd en zonder enig onderzoek gesteld wordt!

Dat "indien verzoekster belang zou hechten aan onderwijs", verzoekster haar kinderen kan laten verblijven bij haar schoonouders is een onaanvaardbare stelling.

Uiteraard hecht verzoekster belang aan scholing! Dat de oudste kinderen bovendien allen schoolplichtig zijn en het onmogelijk voor haar is om ze in de loop van het schooljaar van school te 'plukken'.

Men tracht dit element met drogredenen te negeren, maar uit het dossier blijkt duidelijk dat verzoekster drie schoolplichtige kinderen heeft, een kind dat nood heeft aan buitengewoon onderwijs en zelf instaat voor haar kinderen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij hier geen rekening mee heeft gehouden, minstens niet met het geheel van elementen, en dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

9. Betrokkene zou niets of niemand meer hebben om (tijdelijk) terug te keren. Dit kan niet weerhouden worden als zijnde een buitengewone omstandigheid. Er geldt immers voor alle vreemdelingen die tijdelijk moeten terugkeren naar hun land van herkomst, dat zij hun leven ginds terug moeten opbouwen. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat zij geen tijdelijk tewerkstelling zou kunnen vinden in het land van herkomst. Mogelijkerwijze kan de familie van haar echtgenoot haar financieel ondersteunen vanuit België.

Verzoekster wenst op te merken dat zij meer dan elf jaar niet meer in haar land van herkomst is geweest.

Hoe kan zij geacht worden een leven in Servië op te bouwen, indien zij daar niets of niemand meer heeft en er slechts als minderjarige verbleven heeft?!

Verwerende partij haalt aan dat verzoekster tijdelijke tewerkstelling zou kunnen bekomen, omdat ze geen 'negatief bewijs' heeft voorgelegd.

Ook hier getuigt de term 'mogelijkerwijze' op het gebrek aan een individueel en grondig onderzoek, hetgeen het zorgvuldigheidsbeginsel schendt!

Dat men een belangenafweging dient te maken!

Het heeft immers geen nut dat verzoekster tijdelijk terugkeert naar Servië!

Uit de motivering die DVZ hanteert blijkt immers dat verzoekster slechts tijdelijk zou moeten terugkeren en dus, in casu, in het bezit zou worden gesteld van een verblijfstitel.

Het is in het belang van alle partijen om verzoekster op basis van alle voorliggende elementen verblijf toe te kennen, waar zij recht op heeft, zodat zij kan werken en bijdragen in de maatschappij, wat zij zelf ook alleen maar wenst, dan dat zij een kost zou vormen voor de Belgische instanties, wat zij zeker niet wenst.

Bovendien is het nogmaals pijnlijk duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft rekening te houden met alle aangehaalde elementen.

Dat deze argumenten, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen.

Bijgevolg,

Dat verzoekster van mening is dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening is dat haar regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(...)

Dat verzoekster van mening is, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekster wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekster ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

Dat verwerende partij rekening dient te houden met ALLE elementen en stukken die beschikbaar zijn in het dossier van verzoekster en het geheel van elementen.

Dit werd reeds bevestigd in arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 van uw Raad.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Dat DVZ bij het nemen van haar beslissingen hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld. Dat verwerende partij het dossier niet individueel, grondig en zorgvuldig behandeld heeft!

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schenden."

4.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel stelt verzoekster een schending voor van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat de instructie van 19 juli 2009 diende te worden toegepast. Zij stelt sedert geruime tijd op het grondgebied te blijven. Uit de motivering zou niet kunnen worden afgeleid waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. Ze begrijpt niet waarom de elementen van langdurig verblijf, integratie, artikelen 3 en 8 EVRM en element van schoollopende kinderen, geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Ze stelt reeds 11 jaar niet meer in haar herkomstland te zijn geweest. Ze zou enkel als minderjarige in Servië zijn gebleven. Haar verblijf in Servië zou niet opwegen tegen haar verblijf in België en zij verwijt de verwerende partij hiermee geen rekening gehouden te hebben. De verwerende partij zou weet hebben van het feit dat haar vier kinderen een verblijfsrecht hebben in België. De kinderen zouden niet gestraft mogen worden voor acties die men eventueel aan de ouders zou kunnen verwijten. De relatie die zij heeft met haar kinderen valt onder artikel 8 EVRM. Er zouden wel degelijk hinderpalen bestaan voor het verderzetten van een gezinsleven in Servië, daar ze er al 11 jaar niet meer geweest is en als alleenstaande moeder met twee kinderen in een mensonterende en levensbedreigende situatie zal terechtkomen. Zij dient de zorg voor haar kinderen op zich te nemen nu de vader in de gevangenis verblijft. Zij stelt dat haar kinderen het recht hebben om een band met hun moeder te onderhouden. Uit de media zou blijken dat het voor alleenstaande vrouwen levensgevaarlijk is in Servië. Ze zou haar kinderen wensen op te voeden in de Belgische cultuur. Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, zou wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaken.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing werd geoordeeld dat de aanvraag onontvankelijk is daar niet werd aangetoond dat er elementen voorhanden zijn die verzoekster zouden verhinderen een aanvraag in te dienen in het herkomstland. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om ontvankelijk te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kent aan de verwerende partij een ruime discretionaire bevoegdheid toe.

De Raad van State vernietigde bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon de verwerende partij er dan ook geen toepassing van maken.

Waar verzoekster er zich aldus over beklagt dat zij niet de toepassing krijgt van de criteria van de instructie van 19 juli 2009 dient te worden opgemerkt dat de bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden toegevoegd en evenmin kan er vrijstelling worden verleend van de wettelijk vereiste voorwaarden. Er kan evenmin getoetst worden aan de bedoelde instructie. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

In de bestreden beslissing werd, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, wel degelijk gemotiveerd waarom de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden. Er werd immers expliciet gesteld dat dergelijk elementen behoren tot de gegrondheidsfase en niet behandeld worden in de ontvankelijkheidsfase waardoor zij niet beschouwd kunnen worden als buitengewone omstandigheden.

De motivering volgens de welke de verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)”. (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 105 846 van 25 juni 2013, <http://www.rvv-cce.be/>) Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie van verzoekster apprecieerde, kennelijk onredelijk is.

“De Raad wijst erop, zoals eerder uiteengezet in punt 3.3., dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag verward worden met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te bekomen.

Het verblijf van verzoekers in België en de betoogde integratie en sociale bindingen die daaruit zouden zijn voortgevloeid zijn, conform rechtspraak van de Raad van State, elementen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769), zoals reeds uitgebreid uiteengezet in punt 3.3. Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend.” (RVV, arrest nr. 115 749 van 16 december 2013)

“De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is echter in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). In het licht van deze vaste rechtspraak maakt de verzoekende partij dan ook de door haar opgeworpen schending van het evenredigheidsbeginsel niet aannemelijk, waar zij stelt dat zij als gevolg van de bestreden beslissing haar hebben en houden zou moeten achterlaten, haar bindingen met België zou moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen. Het motief dat: “De overige elementen

(betrokkene zou haar land verlaten hebben omwille van de slechte leefomstandigheden, zou geïntegreerd zijn, zou werkwilbig zijn, zou Nederlandse lessen hebben gevolgd en de Belgische normen respecteren) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek dus niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980." kan geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd. De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat de verwerende partij haar belangen en die van de Belgische Staat niet zou afgewogen hebben, en dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou besloten hebben dat de door haar ingeroepen elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Zij maakt dit echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 125.579 d.d. 13 juni 2014)

Waar zij meent dat er geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat haar kinderen een verblijfsrecht zouden hebben, toont een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing reeds het tegendeel aan. Immers, in de beslissing werd hieromtrent het volgende gesteld:

"(...) Vooreerst merken we op dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat van de kinderen enkel B. A. (...) en B. Y. (...) verblijfsrecht hebben in België. M. E. (...) en B. A. (...) werden (nog) niet erkend door de heer B. B. (...) en beschikken momenteel niet over een verblijfsrecht voor België. Het is de persoonlijke keuze van betrokkene en haar partner geweest om een gezin te beginnen terwijl zij niet over een verblijfstitel voor België beschikte, zij diende dan ook te weten dat dit mogelijkerwijze problemen zou kunnen opleveren aangezien een verblijfstitel noodzakelijk is om langer dan drie maanden in België te kunnen verblijven. Hoewel de partner van betrokkene ervoor had kunnen zorgen dat alle kinderen een verblijfstitel kregen, heeft hij nagelaten dit tijdig te regelen waardoor momenteel slechts twee van de vier kinderen over de nodige papieren beschikken. Daar hij nu (opnieuw) in de gevangenis zit, kan deze situatie momenteel niet rechtgezet worden. Betrokkene dient zich in de regel te stellen met de vreemdelingenwetgeving, de verplichting om terug te keren naar de land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkele een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. (...) Eventueel kan betrokkene overwegen om, indien dit mogelijk zou zijn, de twee legale kinderen tijdelijk bij de ouders van haar echtgenoot, die ook legaal in België verblijven, te laten. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene toont niet aan dat de door haar opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet."

Bovendien dient erop te worden gewezen dat het slechts om een tijdelijk verwijdering gaat, nu de bestreden beslissing enkel tot gevolg heeft dat verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in haar herkomstland dient in te dienen. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing werd het feit dat haar twee kinderen erkend werden door de heer B. B. (...), die momenteel opgesloten is in de gevangenis, mee in rekening gebracht. Verzoekster weerlegt de mogelijkheid, waarop werd gewezen in de bestreden beslissing, namelijk om de kinderen met legaal verblijf tijdelijk bij de ouders van haar echtgenoot te laten, op geen enkele wijze.

M.b.t. de door verzoekster aangehaalde situatie in Servië werd in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

"(...) Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.(...)"

Verzoekster geeft in haar verzoekschrift opnieuw in algemene bewoordingen aan dat zij niet kan terugkeren naar Servië, zonder dit in concreto uiteen te zetten en aan te tonen dat de verwerende partij, bij het nemen van de bestreden beslissing, bepaalde elementen zou hebben veronachtzaamd. Zoals reeds werd opgeworpen supra, komt het toe aan verzoekster om hiervan minstens een begin van bewijs te leveren.

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het opnieuw oproepen van het element van haar schoolgaande kinderen, zonder aan te tonen dat de verwerende partij op onredelijke wijze hieromtrent heeft geoordeeld. Immers, in de beslissing wordt duidelijk gesteld dat de twee kinderen die legaal in België verblijven, indien gewenst tijdelijk bij familieleden die legaal in België verblijven, kunnen worden

ondergebracht zodat zij hun scholing verder kunnen zetten en dat de twee kinderen, waarvoor de ouders het nagelaten hebben hun verblijfsstatus te regelen, mogelijkerwijze hun scholing tijdelijk kunnen verderzetten in Servië, daar verzoekster niet heeft aangetoond dat dit niet mogelijk zou zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde hieromtrent in het arrest nr. 110 804 van 27 september 2013 onder meer wat volgt:

“De Raad merkt op dat in zoverre zij menen dat schoollopen van de kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt, de Raad van State meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat verzoekers dienaangaande geen elementen aanbrengen die aantonen dat het schoollopen niet (tijdelijk) kan worden verdergezet in het land van herkomst. De scholing van hun kinderen vergt immers geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn. Verzoekers blijven in gebreke aannemelijk te maken dat de school niet kan worden verdergezet in hun land van herkomst of elders.”

M.b.t. het feit dat verzoekster reeds 11 jaar niet meer in Servië zou zijn geweest, dient te worden opgemerkt dat verzoekster nooit in het bezit is geweest van enig verblijfsrecht in België en dat zij reeds op 12 juli 2007 bevolen werd om het grondgebied te verlaten, doch geen gevolg gaf aan voormelde wettelijke verplichting, waardoor zij zich verder nestelde in illegaal verblijf. Zij was zich er ook van bewust dat zij illegaal op het grondgebied verbleef toen zij op 14 januari 2011 in het huwelijk trad met de heer B. B. (...) en toen haar echtgenoot haar twee oudste kinderen heeft erkend. Het kan de verwerende partij geenszins verweten worden dat verzoekster en haar echtgenoot zelf niet de nodige stappen hebben ondernomen om hun kinderen in de regel te stellen met de verblijfsreglementering. In de beslissing werd met alle elementen rekening gehouden en werd omtrent alle elementen, die door verzoekster werden aangevoerd in haar aanvraag, gemotiveerd.

Het enig middel is niet ernstig.”

4.1.3.1. De verzoekster kan tegen de eerste beslissing niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling moet de minister (c.q. staatssecretaris) of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering ten aanzien van de onderdaan van een derde land rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. Artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als volgt: *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”*. Er blijkt niet dat deze bepaling tevens van toepassing is op de beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. De schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Het eerste middel is, wat dit onderdeel betreft, niet-ontvankelijk.

4.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat de door haar aangehaalde elementen, met name de elementen van integratie, de duur van de door haar en haar ouders doorlopen asielprocedures, het argument dat zij geen strafbare feiten zou hebben gepleegd, de omstandigheid dat zij gehuwd is met B. B., die verblijfsrecht heeft in België, maar in de gevangenis verblijft, zodat zij de zorg voor de vier kinderen draagt en hen niet kan achterlaten en een schending van artikel 8 van het EVRM dreigt, het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Servië, de lange duur van

het verblijf, het schoolgaan van de kinderen, die in België geboren zijn en enkel bindingen hebben met België, en de omstandigheid dat zij niets of niemand zou hebben om (tijdelijk) naar terug te keren, *“geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, waarbij voor elk van de aangehaalde elementen omstandig wordt toegelicht waarom dit het geval is. Voorts wordt in de eerste bestreden beslissing opgemerkt dat de verzoekster zich niet kan beroepen op *“de instructies van voormalig minister van Migratie- en Asielbeleid, Annemie Turtelboom”* omdat deze integraal werden opgenomen in de zogenaamde *“instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980”* en deze door de Raad van State vernietigd werd, zodat de criteria ervan niet meer van toepassing zijn.

Aldus kunnen de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Voor zover de verzoekster in het tweede middelonderdeel stelt dat zij uit het motief in de eerste bestreden beslissing dat *“(d)e aangehaalde elementen (...) geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”* niet kan afleiden waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met alle elementen die zij heeft aangehaald in haar aanvraag, wordt er op gewezen dat de eerste bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de eerste bestreden beslissing opgesomde motieven dat de gemachtigde heeft doen besluiten tot de onontvankelijkheid van de door de verzoekster ingediende machtigingsaanvraag. *In casu* blijkt dat de gemachtigde voor elk van de door de verzoekster als buitengewone omstandigheid aangehaalde elementen genoegzaam heeft toegelicht waarom hij meent dat deze geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de aanvraag niet kan worden ingediend via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Waar de verzoekster in het derde en het vierde middelonderdeel aanvoert dat zij niet begrijpt waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris weigert rekening te houden met haar integratie en de lange duur van haar verblijf, dewelke volgens haar wel degelijk kunnen leiden tot regularisatie, en dat de gemachtigde minstens dient te motiveren waarom haar integratie en langdurig verblijf niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend, wordt erop gewezen dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk wordt gemotiveerd dat *“(d)e elementen van integratie, namelijk dat betrokkene zich al zeer goed geïntegreerd zou hebben, dat zij uitstekend Nederlands zou spreken, dat betrokkene duurzaam verankerd zou zijn in de Belgische maatschappij, dat betrokkene van zodra zij de kans krijgt onmiddellijk zou willen beginnen werken, dat al haar vrienden en kennissen in België zouden wonen, dat betrokkene sociale banden heeft met België, dat betrokkene zich weldegelijk aan zou passen aan de Belgische levenswijze en heel veel moeite zou doen, dat betrokkene deelneemt aan de sessies rond opvoedingsondersteuning in school D. B. (...) binnen het kader van het Schouder aan (sch)ouderproject (zie schrijven K. F. (...)), dat ze zich inschreef als kandidaat voor thuishulp (zie inschrijvingsformulier) en dat betrokkene zich bij de VDAB aanmeldde als werkzoekende (zie inschrijvingsbewijs, bewijs vaan eerdere in- en uitschrijvingen, uitnodiging infosessie opleiding gespecialiseerde medewerker verkoper), (...) niet als buitengewone omstandigheid aanvaard (kunnen) worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden”*, waarbij wordt verwezen naar het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State, waarin wordt gesteld dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*. Met betrekking tot de duur van het verblijf wordt in de eerste bestreden beslissing gesteld dat aan de verzoekster *“in de loop van haar verblijf (...) al meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (werden) betekend”*, dat zij *“er zelf voor (heeft) gekozen deze te negeren en een gezin op te bouwen wetende dat zij geen verblijfsstatuut had voor België en dus wettelijk gezien niet over de nodige papieren beschikte om voor onbepaalde duur in België te blijven”*, dat zij het overgrote deel van de tijd dat zij in België verbleef dit illegaal deed en *“(e)nkeltijdens de asielprocedures die zij opstartte (...) legaal op het grondgebied (verbleef)”*, wat *“fundamentele vragen op(roept) met betrekking tot wie*

verantwoordelijk is voor een situatie die ten principale ontstaan is uit het niet gehoor geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procedures en (daarmee) het verlengen van het verblijf". Aldus wordt genoegzaam gemotiveerd waarom de integratie en het langdurig verblijf van de verzoekster geen buitengewone omstandigheid uitmaken en waarom de aanvraag dus niet in België kan worden ingediend.

Waar de verzoekster in het derde middelonderdeel nog verwijst naar het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu *in casu* met de eerste bestreden beslissing een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, terwijl het door de verzoekster aangehaalde arrest een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onvankelijk doch ongegrond werd verklaard tot voorwerp had.

Waar de verzoekster in het vijfde middelonderdeel laat gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris flagrant het motiveringsbeginsel schendt door te stellen *"dat het feit dat verzoeker bij zijn partner verblijft, geen buitengewone omstandigheid vormt, maar faalt (...) te motiveren waarom niet"*, mist haar betoog feitelijke grondslag. In de eerste bestreden beslissing wordt immers niet gemotiveerd dat de verzoekster bij haar echtgenoot verblijft, doch wel dat haar echtgenoot in de gevangenis zit. Voorts wordt in deze beslissing met betrekking tot het gezinsleven van de verzoekster overwogen dat het de persoonlijke keuze van haar *"en haar partner (is) geweest om een gezin te beginnen terwijl zij niet over een verblijfstitel voor België beschikte"*, zodat zij diende *"te weten dat dit mogelijkerwijze problemen zou kunnen opleveren aangezien een verblijfstitel noodzakelijk is om langer dan drie maanden in België te kunnen verblijven"* en dat *"de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst (...) geen breuk van de familiale relaties (betekent) maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt"*. Aldus blijkt uit deze motieven waarom de gemachtigde het gezinsleven van de verzoekster met haar echtgenoot niet als een buitengewone omstandigheid heeft beschouwd.

Voorts laat de verzoekster in het vijfde middelonderdeel gelden dat zij niet begrijpt waarom het feit dat zij een gezin vormt met haar kinderen geen buitengewone omstandigheid vormt en dat zij dit ook niet in de eerste bestreden beslissing kan vaststellen. In de eerste bestreden beslissing wordt hieromtrent evenwel als volgt gemotiveerd: *"Betrokkene is gehuwd met de heer B. B. (...), die verblijfsrecht heeft in België. Zij hebben samen 4 kinderen: M. E. (...), B. A. (...), B. A. (...) en B. Y. (...). B. B. (...) zit momenteel in de gevangenis en betrokkene staat in voor het onderhoud en de verzorging van haar kinderen. Zij kan de kinderen niet achterlaten en terugkeren. Wanneer verzoekster dient terug te keren dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming die verzekerd wordt door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Vooreerst merken we op dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat van de kinderen enkel B. A. (...) en B. Y. (...) verblijfsrecht hebben in België. M. E. (...) en B. A. (...) werden (nog) niet erkend door de heer B. B. (...) en beschikken momenteel niet over een verblijfsrecht voor België. Het is de persoonlijke keuze van betrokkene en haar partner geweest om een gezin te beginnen terwijl zij niet over een verblijfstitel voor België beschikte, zij diende dan ook te weten dat dit mogelijkerwijze problemen zou kunnen opleveren aangezien een verblijfstitel noodzakelijk is om langer dan drie maanden in België te kunnen verblijven. Hoewel de partner van betrokkene ervoor had kunnen zorgen dat alle kinderen een verblijfstitel kregen, heeft hij nagelaten dit tijdig te regelen waardoor momenteel slechts twee van de vier kinderen over de nodige papieren beschikken. Daar hij nu (opnieuw) in de gevangenis zit, kan deze situatie momenteel niet rechtgezet worden. Betrokkene dient zich in regel te stellen met de vreemdelingenwetgeving, de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat betreft artikel 8 EVRM stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 27 mei 2009 het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)". Eventueel kan betrokkene overwegen om, indien dit mogelijk zou zijn, de twee legale*

kinderen tijdelijk bij de ouders van haar echtgenoot, die ook legaal in België verblijven, te laten. (...) Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.” Aldus blijkt uit deze motieven waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het gezinsleven van de verzoekster met haar vier kinderen niet als een buitengewone omstandigheid heeft aanvaard.

Waar de verzoekster zich in het achtste middelonderdeel afvraagt hoe men tot de conclusie komt dat het weinig waarschijnlijk zou zijn dat haar kinderen enkel Nederlands zouden spreken, wordt er op gewezen dat dit zeer duidelijk in de motieven van de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen. Daar wordt voor deze conclusie namelijk uitdrukkelijk gewezen op de *“doorgaans geïsoleerde aard van de Roma gemeenschap”*.

Ten slotte wordt er op gewezen dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet verder te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het waarom of uitleg dient te vermelden. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, wat *in casu* niet het geval is, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de eerste bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de *“motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991”* wordt niet aangetoond.

4.1.3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

Te dezen wordt met de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de elementen die de

verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij haar aanvraag niet in haar land van oorsprong heeft ingediend geen buitengewone omstandigheden vormen.

Met betrekking tot de motivering in de eerste bestreden beslissing inzake de ongedateerde instructie met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, goedgekeurd door het kernkabinet en op 19 juli 2009 door de toenmalige Eerste Minister in een persbericht meegedeeld (hierna: de instructie van 19 juli 2009) wijst de verzoekster er in een eerste middelonderdeel op dat, hoewel deze instructie vernietigd werd door de Raad van State, de staatssecretaris deze instructie binnen zijn discretionaire bevoegdheid toch zou blijven toepassen. Zoals in de eerste bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, is deze instructie, waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging, evenwel vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State en wel omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag hieraan geen afbreuk te doen, nu de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de wet en de rechterlijke beslissingen dient te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”* (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Het gegeven dat in het verleden – zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde – beslissingen zouden zijn genomen waarbij toepassing werd gemaakt van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet impliceert niet dat het thans in de eerste bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is en rechtvaardigt de vernietiging ervan dus niet. Dat de staatssecretaris of de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet zouden hebben meegedeeld dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 niet langer mogen worden aangehaald, is zonder belang. De Raad is namelijk geen regel bekend die voorziet dat wanneer de Raad van State een administratieve beslissing vernietigt een bevestiging van het arrest door een administratie vereist is alvorens dit arrest gevolgen zou kunnen hebben.

Waar de verzoekster in een eerste middelonderdeel voorhoudt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris haar aanvraag aan de instructie van 19 juli 2009 en voorgaande instructies diende te toetsen kan in de eerste plaats worden verwezen naar wat *supra* reeds werd uiteengezet. Bovendien – en ten overvloede – kan er op worden gewezen dat de Raad van State oordeelt dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Gelet op voorgaande bespreking wordt in de eerste bestreden beslissing dan ook correct gesteld dat de voornoemde instructie van 19 juli 2009 *“vernietigd werd door de Raad van State”* en dat bijgevolg *“de criteria van deze instructie niet meer van toepassing (zijn)”*. De Raad kan deze motivering dan ook niet strijdig achten met de opgeworpen geschonden geachte bepalingen en beginselen aangezien de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer, wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Voorts wordt er op gewezen dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Bovendien blijft de verzoekster in gebreke met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk

werden behandeld (cf. RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Aldus kan een schending van het gelijkheidsbeginsel niet worden aangenomen.

Ook het rechtszekerheidsbeginsel kan niet dienstig worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskennis van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

In een tweede onderdeel van het eerste middel betwist de verzoekster de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden die verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend. Zij bekritiseert dit standpunt en meent dat er wat haar betreft wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Zij wijst er op dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en dat niet vereist is dat deze omstandigheid voor de betrokkene onvoorzienbaar is. In de eerste bestreden beslissing staat evenwel nergens vermeld dat een buitengewone omstandigheid wel hetzelfde zou zijn als overmacht of onvoorzienbaar zou moeten zijn. De verzoekster toont ook niet aan dat in de eerste bestreden beslissing een dergelijke interpretatie aan het begrip "*buitengewone omstandigheden*" wordt gegeven.

Waar de verzoekster in het tweede middelonderdeel laat gelden dat zij reeds geruime tijd op het Belgisch grondgebied verblijft en hier, samen met haar echtgenoot en kinderen, haar leven heeft opgebouwd en dat zij nergens terecht kan in haar land van herkomst, beperkt zij zich tot een herhaling van enkele elementen uit haar machtigingsaanvraag en haar eigen standpunt, namelijk dat er "*wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden*", zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing hieromtrent te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit haar machtigingsaanvraag weerlegt de verzoekster geenszins de concrete vaststellingen van de van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Aldus toont de verzoekster niet aan dat de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de door haar aangehaalde elementen.

In een vierde onderdeel van het eerste middel laat de verzoekster gelden dat zij er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen, dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, waar zij al elf jaar niet meer is geweest, dat zij slechts als minderjarige in Servië heeft verbleven, dat haar verblijf in Servië niet opweegt tegen haar langdurig verblijf in België en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris weigert hiermee rekening te houden. Vooreerst wordt er nogmaals op gewezen dat de eerste bestreden beslissing als een geheel dient te worden gelezen en niet als van elkaar losstaande zinnen. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk in rekening heeft gebracht dat de verzoekster als minderjarige naar België is gekomen, nu hij heeft overwogen dat de verzoekster "*samen met haar ouders in België aangekomen (zou) zijn op 07 maart 2004*", dat "*(h)aar ouders (...) een asielaanvraag in(dienden) op 08 maart 2004*," en dat "*betrokkene die nog minderjarig was toen, (...) op de aanvraag (werd) meegenomen*". Voorts wordt in de eerste bestreden beslissing tevens rekening gehouden met de lange duur van het verblijf van de verzoekster in België. Zo motiveert de gemachtigde dat aan de verzoekster "*in de loop van haar verblijf (...) al meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (werden) betekend*", dat zij "*er zelf voor (heeft) gekozen deze te negeren en een gezin op te bouwen wetende dat zij geen verblijfsstatuut had voor België en dus wettelijk gezien niet over de nodige papieren beschikte om voor onbepaalde duur in België te blijven*", en dat zij het overgrote deel van de tijd dat zij in België verbleef dit illegaal deed en "*(e)nkel tijdens de asielprocedures die zij opstartte (...) legaal op het grondgebied (verbleef)*", wat "*fundamentele vragen op(roept) met betrekking tot wie verantwoordelijk is voor een situatie die ten principale ontstaan is uit het niet gehoor geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procedures en (daarmee) het verlengen van het verblijf*". De verzoekster brengt geen concrete argumenten aan waaruit zou blijken dat de deze beoordeling gestoeld is op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk zou zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de door haar aangehaalde elementen.

In een vijfde onderdeel van het eerste middel laat de verzoekster gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris er niet aan twijfelt dat de vier kinderen van haar en haar echtgenoot recht hebben op verblijf en dat het dan ook flagrant onredelijk is om aan twee van haar vier kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten te laten betekenen, te meer nu hij zelf stelt dat het verblijfsrecht

voor deze twee kinderen niet tijdig geregeld werd en dat haar echtgenoot momenteel niet in de mogelijkheid is om deze kinderen te erkennen. Zij betoogt dat de kinderen niet gestraft mogen worden voor de acties van hun ouders en dat hun belangen niet mogen worden miskend. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt evenwel nergens dat de gemachtigde weet heeft van het feit dat de vier kinderen van de verzoekster recht hebben op verblijf. In tegendeel, in de eerste bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk opgemerkt dat *“uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat van de kinderen enkel B. A. (...) en B. Y. (...) verblijfsrecht hebben in België”* en dat *“M. E. (...) en B. A. (...) (nog) niet erkend (werden) door de heer B. B. (...) en (...) momenteel niet over een verblijfsrecht voor België (beschikken)”*. Aldus erkent de gemachtigde slechts dat twee kinderen van de verzoekster – en dus niet haar vier kinderen – een verblijfsrecht in België hebben. De omstandigheid dat de gemachtigde nog overweegt dat *“de partner van betrokkene ervoor had kunnen zorgen dat alle kinderen een verblijfstitel kregen”*, doch heeft nagelaten dit tijdig te regelen en deze situatie, nu hij opnieuw in de gevangenis zit, niet kan worden rechtgezet, doet hieraan geen afbreuk. Feit is dat de echtgenoot van de verzoekster slechts twee van de kinderen van de verzoekster erkend heeft, en uit niets blijkt dat hij alsnog tot een erkenning zou willen overgaan indien hij hiertoe terug in de mogelijkheid is. De verzoekster heeft een dergelijke wil van haar echtgenoot om haar twee andere kinderen eveneens te erkennen en de onmogelijkheid om dat te doen alvast niet te kennen gegeven aan de diensten van de verwerende partij. Aldus wordt niet ingezien in welk opzicht de gemachtigde hiermee rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissingen. Ten slotte betwist de verzoekster niet dat de twee kinderen die mee vermeld staan op het bevel om het grondgebied te verlaten als vreemdelingen vrijgesteld van de visumplicht langer in het Rijk verblijven dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen zoals voorzien in artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen.

Voorts wordt in de eerste bestreden beslissing – in tegenstelling tot wat de verzoekster in het vijfde middelonderdeel voorhoudt – nergens gesteld dat de relatie van de verzoekster met haar kinderen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Uit de motieven van deze beslissing kan worden afgeleid dat het gezinsleven van de verzoekster met haar kinderen wel degelijk beschermingswaardig wordt geacht, doch dat een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst om zich in regel te stellen met de vreemdelingenwetgeving geen schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt aangezien zij en haar partner ervoor gekozen hebben *“om een gezin te beginnen terwijl zij niet over een verblijfstitel voor België beschikte”* en zij *“dan ook (diende) te weten dat dit mogelijkerwijze problemen zou kunnen opleveren aangezien een verblijfstitel noodzakelijk is om langer dan drie maanden in België te kunnen verblijven”*, aangezien *“de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst (...) geen breuk van de familiale relaties (betekent) maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt”* en aangezien zij eventueel kan overwegen *“om, indien dit mogelijk zou zijn, de twee legale kinderen tijdelijk bij de ouders van haar echtgenoot, die ook legaal in België verblijven, te laten”*. Verder wordt in de eerste bestreden beslissing nog overwogen dat *“(g)ewone sociale relaties (...) niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (vallen)”* en dat de verzoekster *“niet aan(toont) dat de door haar opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen”*, doch hieruit blijkt niet dat de relatie die de verzoekster met haar kinderen heeft als een *“louter sociale relatie”* wordt beschouwd. Het lijkt er eerder op dat de gemachtigde hiermee andere relaties die de verzoekster tijdens haar illegaal verblijf en *“opgebouwde integratie”* zou kunnen zijn aangegaan mee in rekening heeft willen brengen bij zijn inschatting of er een schending van artikel 8 van het EVRM aan de orde is. Uit niets blijkt derhalve dat de gemachtigde de relatie *“tussen moeder en kind”* en *“tussen broers en een zus”* zou hebben ontkend.

Waar de verzoekster in het vijfde middelonderdeel nog laat gelden dat zij een alleenstaande moeder is en van haar kinderen zou worden gescheiden, wordt er op gewezen dat twee van haar kinderen die geen verblijfsrecht hebben in België eveneens vermeld worden op het ten aanzien van haar genomen bevel om het grondgebied te verlaten en dat met betrekking tot de andere twee kinderen, die wel een verblijfsrecht hebben in België, wordt gesteld dat de verzoekster eventueel kan overwegen *“om, indien dit mogelijk zou zijn, de twee legale kinderen tijdelijk bij de ouders van haar echtgenoot, die ook legaal in België verblijven, te laten”*. Aldus blijkt dat de verzoekster niet gescheiden wordt van haar twee, niet legaal in België verblijvende kinderen, en dat zij slechts van haar twee andere, legaal in België verblijvende kinderen zou worden gescheiden indien zij zelf overweegt om deze tijdelijk bij haar schoonouders in België te laten verblijven. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat dit laatste een keuze is die aan de verzoekster wordt overgelaten. Er blijkt niet dat zij er ingevolge de bestreden beslissingen toe verplicht is om haar kinderen in België achter te laten en dus tegen haar wil van haar kinderen zou worden gescheiden.

Waar de verzoekster meent dat het onzorgvuldig is van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *“om te stellen dat een eventuele terugkeer naar Servië “enkel een tijdelijke scheiding” met zich zou meebrengen*” nu men hiervan slechts kan spreken indien zij in bezit zou worden gesteld van een verblijfsrecht, wordt er op gewezen dat in de eerste bestreden beslissing niet wordt gesproken van *“enkel een tijdelijke scheiding”*, doch wel van *“een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied”*, waarbij vervolgens wordt verwezen naar vaste rechtspraak van de Raad van State met betrekking tot een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving in het licht van artikel 8 van het EVRM. Aldus blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de eventualiteit dat de scheiding ook niet tijdelijk zou kunnen zijn – wat inderdaad afhangt van de aanspraken die de verzoekster maakt om te worden gemachtigd voor een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, maar eveneens van de keuze van de verzoekster om haar legaal in België verblijvende kinderen al dan niet hier te laten – en toont de verzoekster geen onzorgvuldigheid in zijn hoofd aan.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In casu wordt niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven dat de verzoekster heeft met haar kinderen en haar echtgenoot en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er in beginsel geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Vooreerst laat de verzoekster in het vijfde middelonderdeel gelden dat zij als alleenstaande moeder, die enkel als minderjarige in haar land van herkomst heeft verbleven, in een mensonterende en levensbedreigende situatie zou terechtkomen. Zij beperkt zich evenwel tot een loutere herhaling van enkele van de door haar in haar machtigingsaanvraag aangehaalde elementen, zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing hieromtrent, met name dat zij *“haar beweringen (dient) te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3 (van het EVRM)”* en dat *“voor alle vreemdelingen die tijdelijk moeten terugkeren naar hun land van herkomst, (geldt) dat zij hun leven ginds terug moeten opbouwen”*, dat zij *“op geen enkele wijze aan(toont) dat zij geen tijdelijk tewerkstelling zou kunnen vinden in het land van herkomst om zo de nodige bestaansmiddelen te verwerven”* en dat *“(m)ogelijkerwijze de familie van haar echtgenoot haar financieel (kan) ondersteunen vanuit België”*, te ontcrachten of te weerleggen, of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Voorts haalt de verzoekster in het vijfde middelonderdeel aan dat zij twee van haar vier kinderen zou moeten achterlaten. Er kan evenwel worden herhaald dat met betrekking tot deze kinderen, die in België een

verblijfsrecht hebben, wordt gesteld dat de verzoekster eventueel kan overwegen “om, indien dit mogelijk zou zijn, de twee legale kinderen tijdelijk bij de ouders van haar echtgenoot, die ook legaal in België verblijven, te laten”, zodat zij slechts van haar twee legaal in België verblijvende kinderen zou worden gescheiden indien zij zelf overweegt om deze tijdelijk bij haar schoonouders in België te laten verblijven. Het gaat met andere woorden om een mogelijkheid die de verzoekster wordt aangereikt en niet om een verplichting. Ten slotte stelt de verzoekster in het vijfde middelonderdeel nog dat men “(z)elfs indien er slechts sprake zou zijn van een “eventueel tijdelijke verwijdering”, (...) er(mee) rekening (...) (dient) te houden dat deze “tijdelijke verwijdering” niet te verantwoorden is” en dat ook een tijdelijke verwijdering een ernstige schending uitmaakt van haar familieleven “daar niemand hiermee gebaat is”, zij hier een onderkomen heeft en alleen de zorg voor haar vier kinderen op zich dient te nemen. De verzoekster toont hiermee evenwel niet aan dat een tijdelijke verwijdering in haar geval niet te verantwoorden is, temeer nu twee van haar vier kinderen ingevolge de tweede bestreden beslissing verplicht zijn met haar mee te gaan en zij geen onmogelijkheid aantoont voor haar twee andere kinderen om haar bij haar terugkeer te vergezellen, indien zij niet wenst om hen tijdelijk “bij de ouders van haar echtgenoot, die ook legaal in België verblijven, te laten”. Indien zij er toch voor zou opteren om deze kinderen in België achter te laten, kan er nog op worden gewezen dat moderne communicatiemiddelen haar in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met hen en haar vermeende gezinsleven met hen verder te onderhouden. Aldus toont de verzoekster niet met concrete gegevens aan dat zij haar privé- en gezinsleven niet kan verderzetten in haar land van herkomst of elders. Evenmin toont zij aan dat zij dit enkel in België zou kunnen verder zetten.

Een ander belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Te dezen wordt in de eerste bestreden beslissing overwogen dat het de persoonlijke keuze van de verzoekster en haar echtgenoot is geweest “om een gezin te beginnen terwijl zij niet over een verblijfstitel voor België beschikte” en dat zij “dan ook (diende) te weten dat dit mogelijkwijze problemen zou kunnen opleveren aangezien een verblijfstitel noodzakelijk is om langer dan drie maanden in België te kunnen verblijven”. Gelet op het illegaal verblijf van de verzoekster blijkt niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoekster op het grondgebied te gedogen vanwege haar gezinsleven met haar echtgenoot en kinderen. Bovendien blijkt uit alle voorliggende gegevens ontegensprekelijk dat de verzoekster wist dat haar (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van dit gezinsleven in België van bij het begin precair was.

De omstandigheid dat de verzoekster “geen strafbare feiten gepleegd heeft en bijgevolg geen gevaar betekent voor de Belgische maatschappij of samenleving”, doet hieraan geen afbreuk. In de eerste bestreden beslissing wordt wat dit betreft terecht opgemerkt “dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving”, wat door de verzoekster niet wordt betwist.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekster geen disproportionaliteit aan tussen haar persoonlijke belangen enerzijds, die in se erin bestaan om haar gezinsleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekster in het vijfde middelonderdeel nog verwijst naar artikel 24 van het Handvest, wordt erop gewezen dat het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, enkel van toepassing is in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl de eerste bestreden beslissing, die genomen werd in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht, niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf.

HvJ 26 februari 2013, C-617/10, *Akerberg*, § 22-23). Aldus is het Handvest niet van toepassing. Het betoog van de verzoekster mist dan ook een juridische grondslag. Om dezelfde reden kan de verzoekster evenmin dienstig verwijzen naar de toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest en naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, dat betrekking heeft op de uitlegging van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de kinderen van de verzoekster en met hun recht op een relatie met haar.

Waar de verzoekster in het vijfde middelonderdeel gewag maakt van de artikelen 3, 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, wordt erop gewezen dat deze artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag hebben ook niet tot gevolg dat de bepalingen van de Vreemdelingenwet hun geldingskracht zouden verliezen. Bovendien, waar de verzoekster voorhoudt dat haar kinderen van haar gescheiden zullen worden, wordt er nogmaals (en ten overvloede) op gewezen dat zulks niet uit de bestreden beslissingen kan worden afgeleid.

Ten slotte betoogt de verzoekster in het vijfde middelonderdeel dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onzorgvuldig is geweest door zonder enig onderzoek te stellen *“dat het ‘eventueel, indien dit mogelijk zou zijn’ de schoonouders van verzoekster de zorg van twee van haar kinderen op zich zouden kunnen nemen”*. Zij brengt evenwel geen enkel concreet element aan om deze overweging te weerleggen of te ontcrachten. Waar zij er via haar raadvrouw ter terechtzitting nog op wijst dat zij angst heeft van haar schoonouders en hun omgeving – haar schoonzus zou zijn omgebracht door haar schoonbroer – en dat haar schoonouders haar kinderen kunnen afnemen, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien heeft de verzoekster dit element niet aangehaald in haar machtigingsaanvraag, noch in haar verzoekschrift en kan zij dit, gelet op het schriftelijk karakter van de procedure voor de Raad, niet voor het eerst ter terechtzitting opwerpen. Ten slotte doet dit gegeven geen afbreuk aan de (niet aangetoonde on)mogelijkheid van de verzoekster om zich bij haar terugkeer tevens te laten vergezellen door haar twee kinderen die in België een verblijfsrecht hebben. Aldus maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing genomen is op grond van onjuiste feitelijke gegevens.

In een zesde onderdeel van het eerste middel voert de verzoekster aan dat uit de vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in Servië nog steeds levensgevaarlijk is voor alleenstaande vrouwen. Tevens voegt zij bij haar verzoekschrift een krantenknipsel van *“The Post Online”* van 18 september 2013 met als titel *“Mediaconcern in Servië tegen vrouwenmishandeling”* (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 3). Er wordt evenwel op gewezen dat het de vreemdeling toekomt om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen en dat uit zijn uiteenzetting duidelijk moet blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. *In casu* blijkt uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 27 mei 2013 evenwel niet dat de verzoekster de bewering dat de situatie in Servië nog steeds levensgevaarlijk is voor alleenstaande vrouwen in deze bewoordingen en in deze context als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingeroepen en heeft gestaafd aan de hand van het thans aangebrachte krantenknipsel. Het kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met dit element en in de eerste bestreden beslissing (louter) te hebben geoordeeld dat de verzoekster, om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen, *“haar beweringen (dient) te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3”*, dat *“(d)e algemene bewering (...) niet (wordt) toegepast op de eigen situatie”* en dat *“(d)e loutere vermelding van het artikel 3 EVRM (...) dus niet (volstaat) om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden”*, zodat *“(d)e aanvraag in het land van herkomst (kan) gebeuren”*. Het staat de verzoekster vrij een nieuwe aanvraag in te dienen en dit element bij deze nieuwe aanvraag in te roepen, dan wel om opnieuw asiel aan te vragen.

Voorts stipt de verzoekster in het zesde middelonderdeel aan dat zij als minderjarige samen met haar ouders haar land van herkomst is ontvlucht om haar leven in veiligheid te brengen en dat zij nergens een onderkomen heeft en stelt zij zich de vraag waar zij terecht zou kunnen. Door zichzelf louter de vraag te stellen waar zij terecht zou kunnen, toont zij niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden, dat zij *“(h)iervoor (...) haar beweringen (dient) te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3”*, dat *“(d)e algemene bewering (...) niet (wordt) toegepast op de eigen situatie”* en dat *“(d)e loutere vermelding van het artikel 3 EVRM (...) dus niet (volstaat) om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden”*, zodat *“(d)e aanvraag in het land van herkomst (kan) gebeuren”*. Waar de verzoekster nog opwerpt dat zij niet begrijpt waarom dit niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid nu uit vaste rechtspraak blijkt dat dit wel volstaat, wordt erop gewezen dat zij nalaat te specificeren om welke *“vaste rechtspraak”* het precies gaat. Met een dergelijk vaag en algemeen betoog maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Waar de verzoekster in het zesde middelonderdeel nog voorhoudt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door niet te onderzoeken of zij al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst en wat de gevolgen zouden kunnen zijn voor een alleenstaande moeder met een schoolplichtig kind en een kind dat nood heeft aan buitengewoon onderwijs, lijkt zij de bewijslast om te draaien. Voor de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet komt het de vreemdeling toe om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen de aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen, dewelke vervolgens door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zullen moeten worden beoordeeld.

Vervolgens merkt de verzoekster nog op dat het onredelijk is van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om te verwachten dat zij haar leven in gevaar brengt om te kunnen aantonen dat er een reële dreiging is voor fysieke integriteit. Indien zij werkelijk vreest voor haar leven, dan kan van haar evenwel worden verwacht dat zij landeninformatie aanbrengt die handelt over de situatie in Servië. Om zulke landeninformatie aan te brengen, hoeft de verzoekster niet terug te keren naar Servië en haar leven in gevaar te brengen. De verzoekster heeft evenwel nagelaten dergelijk informatie in het kader van haar aanvraag bij te brengen. Aldus maakt zij niet aannemelijk dat in de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat zij, om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen, *“haar beweringen (dient) te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3”*.

In een zevende onderdeel van het eerste middel laat de verzoekster gelden dat haar kinderen enkel in de Nederlandse taal opleiding hebben gehad en slechts de Belgische cultuur en gewoontes kennen. Zij stipt aan dat het land van herkomst van de kinderen België is en dat ook zij zelf al meer dan een decennium in België verblijft. Zij acht bovendien de passage waarin de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris haar op haar eigen verantwoordelijkheid voor de situatie wijst hallucinant en meent dat het onredelijk is van de gemachtigde om te verwachten dat zij met haar kinderen niet hier zou wonen en leven en dat zij haar kinderen niet zou opvoeden met de Belgische cultuur. Vooreerst wordt erop gewezen dat de verzoekster nalaat concrete elementen aan te brengen die de beoordeling in de eerste bestreden beslissing dat het *“weinig waarschijnlijk (lijkt) dat de kinderen niets anders dan de Belgische cultuur zouden kennen en enkel Nederlands zouden spreken”* en dat zij *“ongetwijfeld ook sterk beïnvloed (zijn) door de Roma cultuur”* weerleggen of ontkrachten. Voorts beperkt de verzoekster zich tot de herhaling van de elementen uit haar machtigingsaanvraag zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing hieromtrent te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Zij weerlegt noch de vaststelling dat haar in de loop van haar verblijf al meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend, noch de vaststelling dat zij *“er zelf voor gekozen (heeft) deze te negeren en een gezin op te bouwen wetende dat zij geen verblijfsstatuut had voor België en dus wettelijk gezien niet over de nodige papieren beschikte om voor onbepaalde duur in België te blijven”*, noch de vaststelling dat zij het overgrote deel van de tijd dat zij in België verblijft, dit illegaal deed. Met de loutere herhaling van de elementen uit haar machtigingsaanvraag maakt de verzoekster dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, gelet op de voorgaande vaststellingen, op kennelijk onredelijke wijze de

vraag heeft opgeworpen naar haar eigen verantwoordelijkheid voor haar situatie. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de door haar aangehaalde elementen.

Waar de verzoekster in het zevende middelonderdeel nog laat gelden dat de gemakkelijkste manier om een negatieve beslissing te nemen is om geen rekening te houden met de belangen van de kinderen en hun integratie af te doen als *“onwaarschijnlijk”*, wordt erop gewezen dat uit eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nergens heeft overwogen dat de integratie van de kinderen weinig waarschijnlijk is en dat uit de motieven van deze beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de belangen van de kinderen. Zo wordt van de twee niet-verblijfsgerechtigde kinderen verwacht dat deze mee met de verzoekster terugkeren naar haar land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen en wordt voor de twee andere kinderen de mogelijkheid overwogen dat de verzoekster hen eventueel *“bij de ouders van haar echtgenoot, die ook legaal in België verblijven”*, zou laten. Het betoog van de verzoekster mist bijgevolg grondslag.

In een achtste onderdeel van het eerste middel laat de verzoekster gelden dat het feit dat haar kinderen hier naar school gaan wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Zij verwijst hiervoor naar de instructie van de vorige minister van Migratie en Asiel en naar de instructie van 19 juli 2009. Wat dit betreft, volstaat het te verwijzen naar wat *supra* onder dit punt, bij de bespreking van het eerste middelonderdeel, reeds werd gesteld.

Waar de verzoekster zich afvraagt hoe men tot de conclusie komt dat het weinig waarschijnlijk zou zijn dat haar kinderen enkel Nederlands zouden spreken, wordt er nogmaals op gewezen dat hiervoor in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gewezen op de *“doorgaans geïsoleerde aard van de Roma gemeenschap”*. De verzoekster brengt geen concrete elementen aan waaruit kan worden afgeleid dat de hierop gebaseerde veronderstelling dat het weinig waarschijnlijk zou zijn dat haar kinderen enkel Nederlands zouden spreken kennelijk onredelijk is.

Waar de verzoekster zich de vraag stelt waar zij opgevangen zou kunnen worden in afwachting van de behandeling van haar aanvraag en in welke school de kinderen terecht zouden kunnen, wordt er op gewezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij de beoordeling of er al dan niet buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post niet hoeft te onderzoeken waar deze vreemdeling (tijdelijk) kan verblijven en naar school kan gaan. Voorts toont de verzoekster met een dergelijk betoog niet aan dat de gemachtigde op onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *“(d)e twee kinderen waarvoor de ouders het nagelaten hebben hun verblijfsstatus te regelen, (...) mogelijkerwijze hun scholing tijdelijk (kunnen) verderzetten in het land van oorsprong van hun moeder”* en dat er *“niet (wordt) aangetoond dat dat niet mogelijk zou zijn”*.

Voorts betoogt de verzoekster in het achtste middelonderdeel dat de insinuatie dat zij de belangen van haar kinderen zelf heeft geschaad door hen in België naar school te laten gaan absurd en volledig fout is. Zij stelt zich de vraag of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het onderwijs in België en de Belgische samenleving minderwaardig acht aan dat van Servië, nu enkel in dat geval de belangen van haar kinderen worden geschaad. De verzoekster gaat evenwel uit van een verkeerde lezing van de motieven van de eerste bestreden beslissing. Hieruit blijkt niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van mening is dat de omstandigheid dat de verzoekster haar kinderen naar school heeft laten gaan, de belangen van haar kinderen heeft geschaad, doch wel de omstandigheid dat zij dit tijdens illegaal of precair verblijf heeft gedaan. In dat opzicht kan ook nergens in de motieven van de eerste bestreden beslissing worden gelezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het onderwijs in België en de Belgische samenleving minderwaardig acht aan het onderwijs of de samenleving in Servië. Voorts weze het herhaald dat de verzoekster niet betwist dat zij zich in illegaal verblijf heeft genesteld en daardoor haar kinderen in een onzekere verblijfssituatie heeft gebracht met het risico dat de kinderen, na jarenlang verblijf in België, alsnog (tijdelijk) dienen terug te keren naar het land van herkomst (van de verzoekster), noch dat indien de kinderen daardoor in hun belangen worden geschaad, dit te wijten is aan het persisteren in illegaal verblijf (van de verzoekster).

Waar de verzoekster in het achtste middelonderdeel opmerkt dat *“(d)e kinderen (...) niet gestraft (mogen) worden voor de acties van de ouders”* en dat het onredelijk is om geen rekening te houden met het belang van de kinderen, wordt er op gewezen dat twee van haar kinderen, die geen verblijfsrecht hebben in België, eveneens vermeld worden op het ten aanzien van haar genomen bevel om het

grondgebied te verlaten en dat met betrekking tot de andere twee kinderen, die wel een verblijfsrecht hebben in België, in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekster eventueel kan overwegen *“om, indien dit mogelijk zou zijn, de twee legale kinderen tijdelijk bij de ouders van haar echtgenoot, die ook legaal in België verblijven, te laten”*. Aldus blijkt niet dat de kinderen van de verzoekster van haar en van elkaar dienen te worden gescheiden ingevolge de bestreden beslissingen. Voorts wordt in de eerste bestreden beslissing overwogen dat *“het jongste kind nog niet schoolplichtig is”, dat het “(g)ezien de doorgaans geïsoleerde aard van de Roma gemeenschap, (...) weinig waarschijnlijk (lijkt) dat de kinderen niets anders dan (...) de Belgische cultuur zouden kennen en enkel Nederlands zouden spreken”, dat “(d)e twee kinderen die legaal in België verblijven, (...) desgewenst tijdelijk bij familieleden die legaal in België verblijven ondergebracht (kunnen) worden zodat zij hun scholing verder zouden kunnen zetten” en dat de andere twee kinderen, waarvan de ouders hebben nagelaten hun verblijfsstatus te regelen “mogelijkerwijze hun scholing tijdelijk (kunnen) verderzetten in het land van oorsprong van hun moeder” nu er “niet (wordt) aangetoond dat dat niet mogelijk zou zijn” en er “niet (wordt) aangetoond dat het loutere feit van geboren te zijn in België, een tijdelijk verblijf in Servië zou bemoeilijken”. Daarenboven kan er nog op worden gewezen dat de verplichting om rekening te houden met de belangen van de kinderen niet impliceert dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen verdere afweging mag maken en niet ook met andere belangen rekening vermag te houden (cf. GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het is dan ook zelfs in de gevallen waarbij er rekening moet worden gehouden met de belangen van de kinderen niet uitgesloten dat wordt geopteerd voor een genuanceerd standpunt waarbij wordt geoordeeld dat de belangen van het kind niet dusdanig zwaar doorwegen dat het vereist is af te wijken van een in de wet voorziene regel wat betreft de wijze van indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf.*

Voor zover de verzoekster in het achtste middelonderdeel verwijst naar de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, beperkt zij zich in essentie tot een herhaling van wat zij in haar machtigingsaanvraag reeds heeft uiteengezet en haar eigen standpunt, met name dat de scholing van haar kinderen wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt, zonder de concrete motieven uit de eerste bestreden beslissing hieromtrent, met name dat de schending van deze bepalingen niet kan worden weerhouden daar zij *“wist dat zij het land diende te verlaten bij een negatieve beslissing in de asielpprocedure”, “(h)et feit dat de kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, (...) enkel aan(geeft) dat hun het recht op onderwijs niet werd ontzegd”* en artikel 29, van het Kinderrechtenverdrag handelt *“over het doel van het onderwijs en betrokkenen (...) niet aan(tonen) dat het onderwijs in Servië het onderwijs van kinderen op andere waarden richten dan aangegeven in het Kinderrechtenverdrag dat trouwens ook door Servië geratificeerd werd op 12 maart 2001 waardoor zij in dit verband aan dezelfde voorwaarden gebonden zijn als België”*, te weerleggen of te ontkrachten. Aldus maakt de verzoekster niet aannemelijk dat haar kinderen geen kans zouden krijgen op onderwijs. Bovendien wordt er – daargelaten de vraag naar de directe werking van deze bepalingen – nog op gewezen dat staten de rechten vervat in de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag slechts moeten waarborgen ten aanzien van kinderen die zich bevinden onder hun rechtsbevoegdheid. Het recht op onderwijs is in België gegarandeerd. De verzoekster toont niet aan dat uit de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag kan worden afgeleid dat België een verantwoordelijkheid heeft om te garanderen dat haar kinderen ook in Servië voldoende toegang hebben tot onderwijs. Uit de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag kan geen non-refoulementbeginsel worden afgeleid dat zou inhouden dat kinderen niet mogen worden teruggestuurd naar het land van herkomst (van hun ouder) wanneer een voldoende toegang tot onderwijs aldaar niet is gegarandeerd.

Waar de verzoekster in het achtste middelonderdeel nog aanvoert dat uit de eerste bestreden beslissing *“op geen enkele manier blijkt dat men rekening heeft gehouden met het feit dat E. (...) nood heeft aan buitengewoon onderwijs”* en dat *“dit flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij”*, wordt er nogmaals op gewezen dat het de vreemdeling toekomt om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen en dat uit zijn uiteenzetting duidelijk moet blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. *In casu* blijkt uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 27 mei 2013 niet dat de verzoekster de omstandigheid dat één van haar kinderen nood heeft aan buitengewoon onderwijs heeft ingeroepen als buitengewone omstandigheid waarom het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Uit de schoolattesten die bij de aanvraag werden gevoegd blijkt weliswaar dat E. naar een buitengewone school gaat, doch uit niets blijkt dat een dergelijke scholing niet verkregen zou kunnen worden in Servië. Aldus maakt de verzoekster niet aannemelijk dat in de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat *“(d)e twee kinderen waarvoor de ouders het nagelaten hebben hun verblijfsstatus te regelen, (...) mogelijkerwijze*

hun scholing tijdelijk (kunnen) verderzetten in het land van oorsprong van hun moeder” en dat er “*niet (wordt) aangetoond dat dat niet mogelijk zou zijn*” of dat de gemachtigde onzorgvuldig gehandeld zou hebben door niet op uitdrukkelijke wijze te motiveren omtrent het feit dat E. nood heeft aan buitengewoon onderwijs. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat het de verzoekster vrij staat om een nieuwe aanvraag in te dienen en dit element bij deze nieuwe aanvraag op duidelijke wijze in te roepen en daarbij aan te tonen dat een dergelijke scholing in Servië zeer moeilijk of onmogelijk verkregen kan worden.

Tevens laat de verzoekster in het achtste middelonderdeel gelden dat de stelling in de eerste bestreden beslissing dat zij, indien ze belang zou hechten aan onderwijs, haar kinderen kan laten verblijven bij haar schoonouders, onaanvaardbaar is. Zij stipt hierbij aan dat zij uiteraard belang hecht aan scholing en dat de oudste kinderen bovendien allen schoolplichtig zijn en het voor haar onmogelijk is om hen in de loop van het schooljaar “*van school te plukken*”. Er dient evenwel op te worden gewezen dat uit de motivering in de eerste bestreden beslissing dat “*(d)e twee kinderen die legaal in België verblijven, (...) desgewenst tijdelijk bij familieleden die legaal in België verblijven ondergebracht (kunnen) worden zodat zij hun scholing verder zouden kunnen zetten, dat is een mogelijkheid die betrokkene zou kunnen overwegen indien zij hieraan belang zou hechten*” geenszins kan worden afgeleid dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in vraag zou stellen of de verzoekster belang hecht aan onderwijs *an sich*. Hieruit blijkt eerder dat de verzoekster een verantwoordelijkheid wordt gegeven om voor zichzelf en de betrokken kinderen uit te maken of zij meer belang hecht aan hun scholing in België, dan wel aan hun nabijheid wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen. Voorts wordt er op gewezen dat het de verzoekster vrij stond zich te beroepen op de mogelijkheden die worden voorzien in artikel 74/14, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet teneinde haar kinderen hun schooljaar te laten afmaken.

In een negende onderdeel van het eerste middel stipt de verzoekster aan dat zij al elf jaar niet meer in haar land van herkomst is geweest. Zij stelt zich de vraag hoe zij geacht wordt een leven in Servië op te bouwen nu zij daar niets of niemand meer heeft en er slechts als minderjarige heeft verbleven. De verzoekster meent dat er een belangenafweging dient te worden gemaakt en dat het geen nut heeft dat zij terug zou keren naar Servië omdat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat zij in het bezit zou worden gesteld van een verblijfstitel. Vooreerst wordt er op gewezen dat de verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij meent dat uit de eerste bestreden beslissing kan worden afgeleid dat haar bij het indienen van een machtigingsaanvraag in haar land van herkomst een verblijfstitel zal worden verleend. In deze beslissing is immers sprake van “*een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied*”, wat iets anders is dan een (zekere) tijdelijke terugkeer en aangeeft dat de eventuele tijdelijkheid van haar terugkeer afhangt van de beoordeling van de elementen die de verzoekster ten gronde laat gelden om haar te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Voorts wordt in de eerste bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de lange duur van het verblijf van de verzoekster in België. Zo wordt in deze beslissing gemotiveerd dat aan de verzoekster “*in de loop van haar verblijf (...) al meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (werden) betekend*”, dat zij “*er zelf voor (heeft) gekozen deze te negeren en een gezin op te bouwen wetende dat zij geen verblijfsstatuut had voor België en dus wettelijk gezien niet over de nodige papieren beschikte om voor onbepaalde duur in België te blijven*”, en dat zij het overgrote deel van de tijd dat zij in België verbleef dit illegaal deed en “*(e)nkelt tijdens de asielprocedures die zij opstartte (...) legaal op het grondgebied (verbleef)*”, wat “*fundamentele vragen op(roept) met betrekking tot wie verantwoordelijk is voor een situatie die ten principale ontstaat uit het niet gehoor geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procedures en (daarmee) het verlengen van het verblijf*”. Ten slotte wordt er in de eerste bestreden beslissing nog op gewezen dat “*voor alle vreemdelingen die tijdelijk moeten terugkeren naar hun land van herkomst, (geldt) dat zij hun leven ginds terug moeten opbouwen*”, dat de verzoekster “*op geen enkele wijze aan(toont) dat zij geen tijdelijk tewerkstelling zou kunnen vinden in het land van herkomst om zo de nodige bestaansmiddelen te verwerven*” en dat “*(m)ogelijkerwijze de familie van haar echtgenoot haar financieel (kan) ondersteunen vanuit België*”. Aldus werd in de eerste bestreden beslissing terdege rekening gehouden met de door de verzoekster aangehaalde elementen, doch werd geoordeeld dat deze “*geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland*”.

Waar de verzoekster in het negende middelonderdeel het nog onzorgvuldig acht dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing zonder een individueel en grondig onderzoek aanhaalt dat zij in Servië “*tijdelijke tewerkstelling zou kunnen bekomen*”, kan alleen maar worden beaamd dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er geen elementen voorliggen

waaruit zou blijken dat de verzoekster niet tijdelijk zou kunnen worden tewerkgesteld in Servië terwijl zij een antwoord op haar aldaar bij de bevoegde instanties ingediende machtigingsaanvraag afwacht.

Doorheen haar verzoekschrift stipt de verzoekster verschillende keren aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ertoe gehouden is alle elementen in rekening te brengen, doch gelet op al hetgeen *supra* reeds werd uiteengezet blijkt niet – en de verzoekster toont verder ook niet aan – welk concreet element uit de aanvraag die tot de eerste bestreden beslissing heeft geleid door de gemachtigde ten onrechte niet in rekening zou zijn genomen.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van de overige in het verzoekschrift aangehaalde bepalingen aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.1.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de eerste bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.1.3.6. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel, dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, laat de verzoekster het volgende gelden:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden.

Dit werd bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad: ‘Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoeksters, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.’”

Ook arrest nr. 123 355 van 29.04.2014 van uw Raad is zeer duidelijk:

“Een en ander blijkt overigens ook uit een samenleving van de beide bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum, de eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché (P.F.), der tweede bestreden beslissing wordt vervolgens andermaal genomen en ondertekend door diezelfde attaché (P.F.). Daarenboven werden beide bestreden beslissingen op precies dezelfde dag genomen nadat een antwoord op de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet drie een half jaar op zich liet wachten. Zij is dus genomen naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing en wordt bijgevolg mede uit het rechtsverkeer genomen.”

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten – enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat verzoekster dan ook met aandrang vraagt huidige beslissingen te willen schorsen en vernietigen omwille van de gebrekkige motivering, onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.”

4.2.2. Aangezien het eerste middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, in de mate dat het ontvankelijk is ongegrond is en er geen andere middelen worden aangevoerd die tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kunnen leiden, dient niet te worden ingegaan op de door de verzoekster in het tweede middel geopperde hypothese dat “indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvloeiende bevel dient vernietigd te worden”.

Voorts kan de verzoekster niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de tweede bestreden beslissing “niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie”. Er is de Raad geen enkele bepaling gekend – en de verzoekster voert ook geen enkele bepaling aan – die zulks voorschrijft. Overigens blijkt dat de eerste bestreden beslissing op hetzelfde moment aan de verzoekster werd ter kennis gebracht, zodat zij onmiskenbaar weet had van het feit dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

5. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

D. DE BRUYN